

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Elsi, Evas, BP Plas, Sas Metal fabrikalarından; Antalya Trizm İşçilerinden , Bursa, Çorlu Fabrikalarından Haberler

Sayfa: 2-4

Ağustos 2017 / Sayı: 95

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Patronların tefecilerin istibdadına karşı ekmek ve hürriyet!

Aynı gemide değiliz!

Türkiye'de hem işsizlik hem de enflasyon çift haneye ulaştı, ülke uluslararası sefalet endeksinde dünya altıncısı oldu. Bir kez daha işçi hakları açısından dünyanın en kötü ilk 10 ülkesi arasına girmiş durumdayız.

Yani ülke giderek kötüye gidiyor. Fakat bu kötüye gidişin ceremesini çekenler işçi ve emekçiler. Patronlar ise kârlarına kâr katmaya devam ediyorlar. En büyük patron Koç ilk çeyrekte kârlarını yüzde 118 artırdı. Diğer büyük patronlar da kârlarını arttırmış durumda. Aynı dönemde borsada işlem gören 10 mevduat bankasının (modern tefeciler) kâr artışları yüzde 68 oldu. Katar sermayesinin aldığı Finansbank bunların arasında yüzde 160'la ilk sırada.

İşçinin 1.404 liralık asgari ücreti ise yine açlık sınırı olan 1.498 lira-

nın altında. Enflasyon arttıkça işçinin ekmeği küçüldükçe küçülüyor.

Dönem toplu sözleşme dönemi. Kamu çalışanları hükümetle masaya oturuyor. Sanayinin kalbi metal sektöründe ise MESS grup sözleşmeleri yaklaşıyor. Bu dönem boyunca yine bol bol "aynı gemideyiz" edebiyatı dinleyeceğiz. İşçinin sefaleti bir yanda patronların sefası diğer yanda. Aynı gemide falan değiliz. Olsa olsa bir tahterevallideyiz. O yüzden işçi inmeden patron çıkamıyor. İşçinin durumunu düzeltmesi ise patronlar ve onların hükümeti ile anlaşmayla olacak iş değil. Hakları, sınıf mücadelesi ile almak gerekiyor.

Milyonlarca işçi ve emekçi bir tarafta, bir avuç sömürücü patron diğer yanda. Ancak onlar da yalnız değil. Arkalarında OHAL'i kendilerine fırsat olarak sunan, işçinin en

temel hakkı olan grev hakkını yasaklayan, sendikaları baskı altına alan bir hükümet var. Hükümetin ve sermayenin işçi kolu haline gelmiş sarı sendikalar da bu tablonun oluşmasında belirleyici bir rol oynuyor.

2017 yılı için bütçe açığı 46,9 milyar olarak öngörülüyor, muhtemelen bu rakam 61 milyara kadar çıkacak. Hükümet para yok diyecek. Gerçek öyle mi? Devlet teşvik üstüne teşvik vererek patronları ihya ediyor, vergi affı ilan edip daha sonra affın affını çıkararak sermayeye anlayış gösteriyor, "Kredi Garanti Fonu" ve benzerleriyle tefeci sermayesini destekliyor. Ama işçinin, kamu emekçisinin maaşlarından her ay tıkr tıkr kesintiler yapıyor, üstüne KDV'si, ÖTV'siyle devlet yine emekçinin sırtına biniyor.

Bu ortamda hükümetin memur kolu Memur-Sen, sözleşmeye "hac farızası izni", "helal gıda" sokmaya uğraşiyor. En yüksek sayıda ihraç kendi sendikası olduğu halde hükümetin KHK'larla yaptığı keyfi ve hukuksuz ihraçlara arka çıkıyor.

MESS sözleşmelerinde de Türk Metal aynı vazifeyi görüyor. Otomotiv başta olmak üzere fabrikalar üretim, kâr ve ihracat rekorları kırarken Türk Metal yine çitayı yüzde 38'e koymuş, üyesinin anketlerle bildirdiği taleplerin üstünü çizmiş. 2015 metal grevlerinde pek çok fabrikada silinme noktasına gelen Türk Metal'i kolundan tutup kaldıran MESS olmuştu. Beraber hazırladıkları listelerle binlerce emekçiyi ekmeğinden ettiler. Ama bunlar MESS patronlarına yetmiyor, hâlâ Türk Metal'den 2015'in diyetini istiyorlar.

Kamu emekçileri, Memur-Sen'e, metal işçisi de Türk Metal'e iradesini teslim eder, kuzu kuzu sözleşmeleri seyrederek diyet düşünceleri yanılır. Yanılacaktır. Kamu

emekçileri son bir yılı OHAL saldırılarına karşı direnerek geçirdi. Baskılar dolayısıyla her zaman yeterli kitlesellik sağlanamadıysa da büyük öfke ve enerji biriktiği de hesaba katılmalı. Metal işçileri de idmanlı. 2015'ten bugüne acı tatlı mücadele hatıraları birikti. Kazanımlar elde edildi. Çok kayıplar verildi. İki ileri bir geri, bazen bir ileri iki geri gidildi. Ama artık metal işçisi eski metal işçisi değil. Fabrikalar birer barut fıçısı.

Nasıl istibdadın OHAL'i patronlara yarıyorsa, patronlar da istibdadı ayakta tutuyor. Vaziyet böyle iken işçi ve emekçiler, tabandan örgütlenerek, sarı sendikaları sırtından atarak, fiili ve meşru mücadeleyi yükselterek, gerektiğinde grev kartını oynayarak kendi ağırlıklarını ortaya koyarsa sadece kendi yaşam koşullarını biraz olsun düzeltmekle kalmayacaktır. Türkiye'yi kötü gidişten, dahası batmaktan işçinin emekçinin ekmeği ve hürriyet mücadelesi kurtaracaktır.

İşçilerin toplu sözleşme hakkı tehlikede

6

AKP'nin iç savaşı!

7

YAŞ toplantısı Koramiral üst, oramiral ast!

8

Kudüs'te Siyonist işgale direniş

10

Amaç resmi nikah mı, imam nikahını mı yaygınlaştırmak?

12

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

MESS yine işçinin ekmeğini çalmanın peşinde

Bu hafta açıklanması beklenen 2017 sözleşme taslağı yine ayak oyunlarıyla, hilelerle ertelendi. Neymiş efendim çalışma bakanı değişmişmiş. Bize ne bakandan, bize ne MESS'ten. Her zaman yaptıklarını şeyi yine yapıyorlar. Bir hafta sonra işçiler yıllık izine çıkacak. Taslağı işçilerin olmadığı, sakin, gürültüsüz bir ortamda açıklamak niyetleri. Böylelikle

izinden döndükten sonra itiraz etsen de ortam soğuyacak. Aslında taslak belli. MESS ne istiyorsa o yönde hazırlanmış. Tofaş'ta da, Renault'ta da Türk Metal'in yetkili olmasını sağlayan zaten MESS'in kendisi. Bu sebeple biliyoruz ki işçinin lehine bir sonuç çıkmayacak. Yapılan anketler bile algı oyunundan başka bir şey değildi.

Bunlardan daha kötüsü, sözleşme zamanı gelirken yılda bir kez yapılan performans değerlendirilmesi yılda ikiye çıkartıldı. Ocaktan bu yana kara Cuma dediğimiz günlerde her hafta 5-10 kişi performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkarıldı. Şimdi izne çıkacağımız 5 Ağustos tarihinde ikinci performans değerlendirmesi verilecek.

İzindeyken birçok çalışan yine performans düşüklüğü sebep gösterilerek işten çıkarılmış olacak.

Performans değerlendirmesinin yılda ikiye çıkartılması çok kritik bir durum aslında. Değerlendirmenin tam izne çıkarken verilmesi, taslağın açıklanacağı zaman, sözleşme zamanı bunlar tesadüfi zamanlar

değil. Türk Metal ve MESS'in el ele birlikte bilinçli bir şekilde hazırladığı zamanlar. Tüm bunlardan anlaşılıyor ki; bu sözleşme yine işçilerin aleyhine, beklenenin altında bir sözleşme olacak. Peki bunun karşısında nasıl durabiliriz? Sorunun cevabı çok net: 2015 fiili metal grevlerindeki gibi hep beraber, omuz omuza hareket ederek.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Her sözleşmede aynı yalanlar, sonuç hep hüsrana

Pevrul Kavlak geçtiğimiz günlerde yeni yapılacak sözleşme taslağı hakkında bilgi vermek amacıyla Bursa'ya geldi. Her sözleşmede olduğu gibi yalanlarını sıralamaya başladı. Yıllar boyunca her yaptığı sözleşmede yaptığı gibi "yok zaferle çıktık, yok efendim bileğimizin gücüyle iyi sözleşmelere imza attık yine yapacağız" deyip atıp tutmaya devam etti. Her sözleşme zamanı geldiğinde büyük atmayı sever bizim başkanı, "tarih yazacağız" der, sonra sonuç yine hüsrana. Türk Metal'in olduğu yerde umutsuzluk olmaz diyor sendika ağası. Biz Renault'ta yaşadıklarımızdan biliyoruz: Türk Metal'in olduğu yerde hakkını

aradığında işten atılmaları olur, tehdit olur, baskı olur, patronla birlikte iş birliği yapıp işçiyi satmaları olur, yalan dolan ne ararsanız var bu sendikada. Taslağı açıklayacağız dediler, bakanın değişmesini ve yetki sürecini bahane ederek taslağı daha sonraya ertelediler. Revizyon dönüşünde nasıl bir sözleşme bizi bekliyor göreceğiz derken apar topar bir açıklama yaptılar. Bir çizelge yayınladılar. Bakınca gördük ki daha önce bize yaptırdıkları anketlere hiç bakmamışlar. Bu rakamlar sözleşme değil sözleşme taslağı. Anketleri de taslakları da yalan. İşçiye yalandan sormuşlar MESS'le oturup taslak hazırlamışlar.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Elsi'den bir işçi

Makineye değil işçiye değer

Merhaba arkadaşlar, patronun işçiye değil de makinelerine değer verdiği bir olaydan bahsetmek istiyorum. Fabrikamızda en çok iş kazalarının meydana geldiği manuel pres makinelerinin değerli parçalarını kafesvari bir parçayla kilitlediler. İşçi güvenliğinin sağlanması gerekirken makine güvenliğinin sağlanması hem komik hem de biz işçiler için artık onur kırıcı bir durum haline geldi.

İşyerinin banka değiştirmesini bahane eden patronun bu ayki maaşları geç yatırması yetmiyormuş gibi işçilerle dalga geçerek "sen zayıfladın mı yahu" gibi cümleler kurarak işçilere baskı uygulamaya başladı. Halbuki sendikamız olsa hem çalışma koşullarımız daha iyi hem de yaşanacak bir maaşımız olurdu. Bu onur kırıcı muameleye de katlanmak zorunda kalmadık. Gelin arkadaşlar sendikaya üye olalım, zincirlerimizi kıralım.

İstanbul Pendik Evas'tan bir işçi

Son sözü emekçiler söyler

Merhaba ben Kurtköy'de bulunan ve ev aletleri üreten Evas'ta çalışıyorum. Fabrikamızda Türk Metal sendikası örgütlü. Türk Metal'in MESS sözleşme taslağı açıklandı. Vardiya isimli yayınında ballandıra ballandıra sözleşmeyi açıkladılar. Yüzde 38'lik zam tutarı gösteriliyor. Sendikacılar, çok iyi toplu sözleşme olacağını söylüyorlar. Türk Metal'in hükümetle işbirliği içinde olduğunu bilmeyen

yok. Sendikanın bu zam oranını savunacağını, eğer MESS vermezse greve gideceğini hiç zannetmiyorum. Grev kararı alınsa hükümetin grevi yasaklama ihtimalini hesaba katan sendikacılar, yüksek perdeden konuşuyorlar. Ama iş eyleme gelince muhtemelen gözükmeyecekler ortallıklarda. Ama son sözü emekçiler söyler, biz sözleşme döneminde kenetlenmeli, gerekirse greve gitmeliyiz.

Tekstil İşçisinin Sesi organize emek hırsızlığına karşı

Bursa Gürsu Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan tekstil işçileri hak gasplarından ve her türlü hukuksuzlukla emeklerinin çalınmasından bunaldı. İşçiler, *Tekstil İşçisinin Sesi* bülteni aracılığıyla aynı sorunları yaşayan tüm işçileri birlikte olmaya ve haklarını aramaya çağırdı. Bu amaçla hazırlanan *Tekstil İşçisinin Sesi* bildirisi Gürsu Organize Sanayii Bölgesi içindeki camide Cuma namazı çıkışında dağıtıldı. Bazı işçiler fabrikalarında dağıtmak için bildirilerden toplu halde aldılar. Cuma namazında işçilerle saf tutan patronlardan bazıları ise bildiriye görür görmez, gerçek saflarını belli ettiler. Oduka tedirgin oldukları gözlenen fabrika patronları "Ne yani işçiler mahkemeye mi gitsin istiyorsunuz? Mahkemede işçi kazanınca yüklü tazminatlar alıyor. Fabrikaları kapatmamızı mı istiyorsunuz?" dediler. Böylece işçilerin yasal haklarını

vermediklerini, mahkemeye giden işçilerin haklarını alabildiklerini kendiliklerinden söylemiş oldular. Ancak yasal hakları almak sadece bir başlangıç. Sömürüye karşı mücadele etmek ve biraz olsun hayat ve çalışma koşullarını iyileştirmek için işçilerin birlik olmaktan ve örgütlenmekten başka çareleri yok. Tekstil işçisinin sesi olmaya devam edeceğiz. Bilinçlenerek ve birlik olarak, sömürüye dur diyeceğiz!

Tekstil İşçisinin Sesi

Fazla çalışma saatlerine, sigortayı düşük ücretten göstermeye, elden maaş almaya, cumartesi bedava çalışmaya son!

- Fazla çalışma saatleri, sağlıksız çalışma koşulları yaşam hakkımızın gaspıdır
- Sigortayı düşük maaştan göstermek, maaşı elden vermek geleceğimizin çalınmasıdır
- Cumartesi günü, arife günü maaşların kurlanması haksızdır
- Bunların hepsi yasalara göre de suçtur!
- Gasplar canınıza malınıza kastettiklerinde, evinize hırsız girdiğinde ne yaparsınız? Böyle gelmiş böyle gider der misiniz?
- O halde hayatımızın gasp edilmesine, geleceğimizin ve emeğimizin çalınmasına izin vermeyelim!

Birlik ol, hakkını ara!

Birbirimizin haberdar olalım!

Tekstil İşçisinin Sesi

Kocaeli BPlas fabrikasından bir işçi

Türk Metal mesai sorununu işçilerin aleyhine çözdü

Ben iki senedir Kocaeli'de bulunan ve Ford fabrikasının yan sanayisi olan BPlas fabrikasında çalışmaktayım. Fabrikamızda uzun zamandır süren bir mesai gerginliği vardı, lakin bu gerginliği işçilerin aleyhine çözen Türk Metal sendika temsilcisi oldu.

Fabrikada birbirinden bağımsız nihai ürün üreten iki bölüm bulunmakta. Sorunumuz basit. Diğer bölümde çalışanların yıllık fazla mesai saatlerini dolduracak olmaları bu sebepten mesai saatini dolduran arkadaşlara işten çıkarmaları durumunda tazminat ödememek için diğer mesai yapmayan bölümü yani benim çalıştığım bölümü mesaiye kalmaya zorlamak. Durum bu. Sorun ne-

rede dersiniz tam burada. Diğer bölüm de çalışmak istemiyoruz ve biz yasal olarak da çalışmak istemediğimizde çalışmama hakkına sahip olduğumuzu iş mahkemesi ve avukat arkadaşları sayesinde öğrendik. Yalnız bizim üstün sendika temsilcisi olaya el attı ve her zaman yaptığı gibi sorunu bizim çıkarımıza değil patronun çıkarı doğrultusunda çözdü.

Çözüm yolu ise her çalışana o bölümde eğitim verdirip yazılan mesaiye zorunlu olarak gitmemizin önünü açtı, "çok sağol" diyoruz buradan sendika temsilcisine aman başımızdan eksik olmasın!

Ve sendika temsilcisi arkadaşları en derin vicdan yargısıyla soruyorum kimi temsil ediyorsunuz?

Kocaeli SAS Otomotiv'den bir işçi

Haklarımızı mücadeleyle kazanabiliriz

Ben Kocaeli'de Ford'un yan sanayisi olan Sas Otomotiv'de çalışıyorum. Fabrikada deneme süresi iki ay olması gerekirken altı ay ile işe alım yapılıyor. Sözleşme sonunda ise kadro verip vermeyecekleri meçhul. Fabrika Ford ile paralel üretim yaptığımızdan dolayı hasta olsak dahi rapor almamamız gerektiği amirler ve insan kaynakları tarafından sürekli beyan ediliyor. Altı dakikalık çay molalarımız var ama oradaki çay sözcüğü hafta çünkü fabrikada çaylar paralı. Otomatlar tarafından veriliyor. Düşük ücretle evlerini geçindiren biz işçi-

ler, herhangi bir şey içemiyoruz.

Fabrikada temizlikten kalite kontrole kadar bütün işler bizler tarafından yapılıyor. Mesai bitiminden sonra yaptığımız temizliğe herhangi bir ek ücret verilmiyor. Bunun yanında fabrika içinde güzel şeyler de oluyor. Emekçi kadınların öncülüğünde gelişen tepki sonucu, fabrikada küfür yasaklandı. Biz Sas Otomotiv çalışanları olarak şunu çok iyi biliyoruz ki sorunlarımızın çözümü 2015 filli metal grevi ışığında mücadeleyi daha yukarılara çıkararak haklarımızı kazanabiliriz.

Fabrikalardan haberler

Antalya'dan bir turizm işçisi

Bir sömürü bahanesi olarak kriz

Antalya'da çalışan turizm işçilerinin son üç senedir uğradıkları her haksızlığa karşı patronlar tarafından gösterilen sebep krizdi. Uçak krizi ile başlayıp, ülke içindeki karışıklıklar ve nihayet 15 Temmuz'a kadar gelen olağanüstü dönemde patronlar biz turizm işçilerini kelimenin tam anlamıyla köle gibi çalıştırıp kriz var dediler.

Bu sezon oteller yerli ve yabancı turistlerle doldu taşı. O bahsedilen kriz, müşterinin Türkiye'ye gelmemesi, otellerin boş kalması ise bu sezon için böyle bir durum söz konusu değildir. Oteller tika basa müşteriyle dolu olmasına rağmen patronlar müthiş bir açgözlülükle bizi köle gibi çalıştırmaya devam etmeye çalışıyorlar. Maaşlarımıza zam yapılmıyor, istihdam seferberliği adı altında güvencesiz çalışmaya mahkûm ediliyoruz, 8 saatlik iş

günü zorunluluğu bile rafa kaldırmış durumda!

Eğer ortada bir kriz varsa, patronlar bundan çok kârlı çıktı demektir. Son üç senede Antalya'da yeni açılan lüks otellerin sayısına bakıldığında bu çok net olarak görülebilir. Bunun karşısında turizm işçileri girdikleri borç batağından

bir türlü kurtulamıyor, gittikçe çalışma koşulları kötüleşiyor, tüketim maddelerine yapılan zamlar göz önüne alındığı zaman maaşlarımız eriyip gidiyor.

Otel otel, bölge bölge birleşip kendi taleplerimizi dayatmak zorundayız. Bundan başka bir çıkar yol, bir çaremiz kalmadı.

Çorlu Hakan Çanta'dan bir işçi

Gerçekten hedefi kim tutturdu, biz mi yoksa patron mu?

Selam yoldaşlar, ben Hakan Çanta diye bir fabrikada dershaneye parası için çalışan 18 yaşında bir işçiyim. Fabrikaya başlayalı yaklaşık 1,5 ay oldu. Ve orada benim gibi çalışan bir sürü genç var. Her işyerinde de birçok sıkıntı var. Birkaç örnek vermek gerekirse, mesela çıkış saatlerimiz. Ben fabrikaya başladığımda giriş saati sabah 8, çıkış saatimiz akşam 6 idi. Sonra yeterince hızlı çalışmadığımızı söyleyip çıkış saatimizi 6:15 yaptılar. Ama dediğim gibi bu sıkıntılardan sadece biri. 6:15'te de çoğu zaman çıkamıyoruz, mesaiye kalıyoruz. Mesaiye kaldığımızda saat 18:30'da yemeğe çıkıyoruz ve yediğimiz yemekleri görmeniz lazım. Bir gün dört arkadaşım yemek yüzünden rahatsızlandı, bir arkadaşımın yemeğinin içinden sinek çıktı. Bazı beyaz yakalar bu konuda rahat. Yemek hoş-

larına gitmezse dışarıdan yemek getirtiyorlar. Ama bizim böyle bir şansımız yok.

Bu arada bizim müdür tam bir toplantı hastası. Sürekli bizi toplayıp toplayıp hep aynı sözleri söylüyor: "Gençler, biraz daha hızlı. Bu ay ciroyu kaldırdık." (Hedef tuttu anlamında.) Ama gerçekten ciroyu kim kaldırdı, biz mi yoksa patron mu? Bunu ilk duyduğumda cebimde yaklaşık 10 lira para vardı ama biz 3 günde 3 milyon lira ciroluk iş yaptık. Evet yanlış duymadınız, tam 3 milyon! Ama cepte yine 10 lira var, ay sonunda ise asgari ücrete talim. Ama bu hep böyle gider mi? Tabii ki de hayır! Ciroyu biz yaptıysak, yemek de bizim hakkımız. Hakkımız olanı bize kendi elleriyle vermeyeceklerini, bunun için işçiler olarak birlikte hareket etmemiz gerektiğini biliyoruz.

Emekçinin Sözü:

Taşeron, işçi kadrosunu mücadeleye alacak!

17 yıldır Şişli Belediyesi'nde birçok birimde sözleşmeli ve taşeron işçi olarak çalıştım. Bu sürede ne Mustafa Sarıgül ne Hayri İnönü döneminde hak ettiğimiz zam ve hakları alabildik ne de asıl işi yapmamıza rağmen taşerondan kadroya geçebildik. Şimdi belediyeye bağlı Kent Yol şirketinde taşeron olarak çalışmaya devam ediyorum. Bir buçuk yıl önce asıl işi yaptığımız için taşeron olarak değil de kadrolu olarak çalışmak için girişimlerde bulunduk ve bir sonuca ulaşamayınca dava açtık, dava hâlâ sürüyor. Elimizdeki güç olan toplu iş sözleşmesi dönemine dört ay kaldı. İşveren olarak karşımızda yer alan CHP'li Şişli Belediyesi'nin nasıl bir hazırlık yaptığını anlıyoruz. Temizlik hizmeti vasfını bin türlü sahtekârlıklarla nakliye hizmeti olarak gösterip ihaleyi açtılar. Bu şekilde hem kadro vermeyecek hem de işçileri bölüp toplu iş sözleşmesi hakkımızı gasp edecek, bunun yanında kendi yandaş şirketlerine de bizi peşkeş çekecekler.

İşçileri kadrolu-taşeron diye böldüler. Kendi yanlarına aldıkları işçilere rahat işler ve yüksek paralar verdiler. Yanımıza gel-

mek isteyenleri de tehdit edip işçileri yine böldüler, iş kollarını ayırdılar işçileri tekrar böldüler. Örgütlü gücümüzden korktular. Yıllarca sendikalı olarak örgütlü mücadelemi sürdürdüm. Sendika işyeri temsilciliği yaptım. Şimdi sendikaya greve gidelim diyoruz, yok bugün yok yarın yok şu görüşme olacak yok şunu bekleyelim diye bir sürü bahanelerle bizi oyaladılar. Buna rağmen greve çıktık iki gün. İstanbul'un en kalabalık meydanları, sokakları biz çalışmazsak nasıl olur gördüler, biz de gücümüzü gördük. Çadır kurduk, 24 saat nöbet tuttuk bir hafta on gün belediye önünde, pes etmeyeceğimizi gösterdik. Servisleri kaldırmadık. CHP'nin adalet yürüyüşüne karşı biz de adalet yürüyüşüne başlayacaktık, 'Hak, Hukuk, Adalet, işçilerle gelecek' diyerek. Fakat sendika bir sürü bahanelerle bize engel oldu, oyaladı ve bekliyoruz şu an. Biz ihalenin komple iptalini, hatta hakkımız olan kadroyu istiyoruz. Mücadelemiz devam ediyor, eğer istediğimiz olmazsa greve çıkar, çadır kurar, servisleri kaldırmaz, yürüyüşe çıkarız bundan geri adım atmayacağız. Kararlıyız.

Bu süreçte çok şey de öğrendik. Belediyenin, işçilerin yanına kamera kurup işçileri fişlediğini gördük. Aslında sosyal demokrat diye geçinip halkı kandıran CHP'nin AKP'den çok da farklı olmadığını gördük. Sendika tek başına yetmiyormuş onu gördük, sendikanın işçi denetiminde olması gerektiğini ve sendikada işçinin etkinliğinin önemini gördük. Kazanılmış haklarımızın gasp edilmesine, iş güvencemizin elimizden alınmasına ve geleceğimizle oynanan oyunlara izin vermeyeceğiz. Şişli'de taşeron sorununu çözdükten sonra tüm Türkiye'de taşeron belasından kurtulmak için çalışma yürüteceğiz.

Patronlar bize kadro vermeyecek, bizler mücadeleye alacağız. Taşeronu yenmenin yolu doğru yerde, DİSK'te örgütlü olmaktan ve sendikada işçi yönetimini ve denetimini kurup mücadele etmekten geçiyor. Bu ülkede adaletin nasıl sağlanacağını, hakkın ve hukukun nasıl yerini bulacağını bizler gösteriyoruz. Bu süreçte yanımızda olan Şişli halkına ve işçi dostlarına teşekkür ediyorum.

İstanbul Şişli Kent Yol A.Ş.'den bir işçi

Bursa Gürsu Organize Sanayi'den bir tekstil işçisi

Emek hırsızlığına artık yeter!

Çalıştığımız organize sanayi bölgesinde tekstil fabrikaları var. Mesailerimizi elden veriyorlar. Sigortayı düşük gösteriyorlar. Fazla mesai ile birlikte çalışma saati 11 saati aşıyor. Biz normalde günde 9 buçuk saat çalışıyoruz. Ama cumartesi de 3 buçuk saat daha çalıştırıyorlar. Fazla çalışma olduğu halde bunun parası verilmiyor. Cumartesi beda-

vaya çalışıyoruz. Saat 9 iş başı, çıkış belli değil. Mesai kağıdını zorla imzalatıyorlar. Bu kağıdı imzalamak kanuni haklarımızdan vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor. Arkadaşların birçoğu bunun farkında ama baskı çok olduğu için seslerini çıkaramıyorlar. Ama artık buramıza kadar geldi. Daha fazla emeğimizin çalınmasına göz yummayalım!

İstanbul Avcılar Belediyesi'nde sular durulmuyor mücadele devam, bitmiyor

İstanbul Avcılar Belediyesi bünyesinde taşeron şirketine bağlı olarak çalışan, park-bahçe, şoförler başmüdürlüğü ve fen işlerinde çalışan işçiler üç aydır ücretlerini alamadıkları için 24 Temmuz günü Firuzköy'deki şantiyede süresiz olarak iş bıraktı.

İş bırakma öncesinde sendika işyeri temsilcileri, şube başkan yardımcıları ve taşeron firma yetkilileri arasında maaşların yatması için sürekli görüşmeler yapıyor, işçiler taşeron firma tarafından sürekli oyalanıyordu. Bıçak kemiğe dayanmıştı, eve ekmek götürmek bir yana işe gelebilmek için yol parası bile bulamayan işçiler oluyordu. Para bulamadığı ve bu yüzden işe gelemediği için hakkında tutanak tutulan, taşeron firma yetkilileriyle kavga eden işçiler olmuştur.

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş sendikasında örgütlü işçiler bu durumun daha fazla devam edemeyeceğini ifade ederek iş bıraktılar. Başlangıçta yalnızca fen işlerinde çalışan 350 kadar işçiyle başlayan grev, üçüncü gününden itibaren park-bahçe işlerinden 120 işçinin de dâhil olduğu bir greve dönüştü. Böylece greve Gümüşpala şantiyesi de katılmış oldu.

Grevin ikinci günü belediye başkan vekilleri, işyeri temsilcileri ve sendika arasında görüşmeler başladı. Belediye maaşları yatırmaya yanaşmadı. İşçilere 3-4 ay daha beklemelerini ve durumu kabul etmeyen işçilerin istifa edebileceğini söyledi. Fakat işçiler de işbaşı yapmamakta kararlıydı, maaşlarını almadan da işten ayrılacaklarını söylediler.

Temmuz ayının ilk haftasında Kemal Kılıçdaroğlu'nun öncülük

ettiği Adalet yürüyüşüne CHP'li tüm belediyeler ellerinde "adalet" yazılı dövizlerle katılmış, Kemal Kılıçdaroğlu'yla fotoğraf çektirmek için birbirleriyle yarışmışlardı. Bu fotoğraf yarışı içinde Avcılar Belediyesi Başkanı Handan Toprak da vardı. İşçiler CHP'li belediyelerin kendi içinde adalet sağlayamadığını söyleyerek haklarını savunuyorlardı. Hem grevin temizlik işçilerine de sıçramasını önlemek için hem de Handan Toprak vesilesiyle Adalet yürüyüşüne

gönderme yapılmasına son vermek için belediye yönetimi 2 Ağustos'ta maaşları yatıracağını söyledi. İşçiler maaşlarını almadan iş bırakmayı bitirmeyeceklerini söylese de sendika yönetimi işçileri işbaşı yapmaları yönünde ikna etti. İşçiler Çarşamba günü maaşlarının yatmasını bekleyeceklerini, yatmaması halinde Perşembe günü tekrar grev yapacaklarını belirterek işlerine geri döndüler. Yine de işçiler kendilerine verilen sözün takipçisi olmaktan kararlı. Bu beş günlük grevin önemli bir kazanımı da park-bahçe işçilerinin ilk defa iş bırakma eylemine katılması ve bu süreçte hızla sendikalaşmaları oldu.

Avcılar Belediyesi'nde görünen o ki ne belediye işçi düşmanlığını bitirecek ne de işçiler mücadeleden vazgeçecek.

İzmir'de Orkide işçisinin direnişi sürüyor

İzmir Bornova'da bulunan Orkide Çiçek Yağı Fabrikası'na 15 Temmuz sonrasında TMSF tarafından el konuldu ve fabrikaya kayyım atandı. Kayyım olarak atanmış İzmir Defterdarı Tamer Utkucu'nun ilk işi Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş üyesi 26 işçiyi işten çıkartmak oldu. Sendikalı oldukları için işten çıkarılan 26 işçi 12 Haziran gününden beri fabrikalarının önünde işlerine geri alınmak için direniyorlar.

Yaklaşık iki aydır İzmir Bornova Ankara Caddesi üzerinde bulunan Orkide Fabrikası önünde nöbet tutan işçiler 24 saat çadırda kalıyor. Haftasonları semtteki pazarda insanlara bildiri dağıtarak onları direnişe destek vermeye davet eden Orkide işçileri talepleri karşılana kadar Orkide ürünlerine boykot çağrısı da yapıyor.

Direnişin ilk gününden bu yana mücadeleyi kararlılıkla sürdüren işçiler işlerini geri almaya ve haklarını kazanmaya kadar mücadele edeceklerini dile getiriyorlar.

Ziyaret ettiğimiz Orkide direnişinde bir kadın işçi sendikal örgütlenmenin önemine değinerek, "Biz sendikayı sadece zam olsun diye istemiyoruz. Biz gecenin geç saatlerine kadar mesaiye kalıyoruz. Servis olmadığı için Sanayi Mahallesi'nde evimize gitmekte zorlanıyoruz. Servis istedik kaç kez ama talebimiz hep reddedildi. Bu bizim yasal hakkımız neden daha iyi koşullarda çalışmayalım. Sendikalı olalım istedik, işten atıldık." dedi. Bir

başka işçi Orkide Fabrikası'na kayyım olarak atanmış İzmir Defterdarı Tamer Utkucu'nun hâlâ yönetimin içinde bulunduğunu savunarak, "Kayyım ilk fabrikaya geldiğinde 'siz artık devletin işçisi sayılırsınız' demişti. Üzerinden bir hafta geçmedi bizi işten çıkardı. Kayyım yönetmiyor fabrikayı, patron FETÖ davasından tutuklu olsa da kızı ve damadı hâlâ yönetimde, kararlar onların elinde" şeklinde konuştu.

Levent Dölek

Türk Metal'in MESS sözleşmesi taslağı: Yüzde 667 sömürüye yüzde 38 zam!

Türk Metal 2017 sözleşmesi taslağını gecikmeli olarak açıkladı. Vardiya gazetesinde adeta bir reklam kampanyası edasıyla "ilk altı ayda yüzde 38,28" başlığıyla taslağı duyurdu. Bu işte bir terslik olduğu buradan belli. Genelde sendikalar sözleşmelerin reklamını imzaladıktan sonra yaparlar. Her türlü artış alt alta yazıp işçinin gözünü doyuracak bir paketle sunarlar rakamları. Aynı televizyon, dergi vb. reklamları gibi. En büyük puntolarla yazılan fiyatlara, indirimlere, kampanyalara bakarsınız ama esas ayrıntılar alta bir yerde karınca kadar harflerle yazılanlardır. Sözleşmelerde de öyle olur.

Hadi sözleşmeyi imzaladıktan sonra işçinin tepkisini azaltmak için rakamları allayıp pullamanızı anladık da taslağın reklamını yapmak da ne oluyor? Türk Metal zaten işçilere anket formları doldurttu. İşçi de sendika da ne talep edildiğini biliyor. İşçinin istediği ile taslakta yazan farklı ki koca koca puntolarla, spor gazetesinde transfer haberi verir gibi taslak açıklıyorlar. Mesela işçiler anketlere 750 lira seyyanen zam yazdı. Taslakta ne var? Saat ücretine 1 lira 75 kuruş. Aylık olarak ne eder? 393 lira 75 kuruş. İşçinin istediği rakamı sendika niye keser? Sen pazarlık masasına oturuyorsun. İşçi 750 dediyse sen 1.000 isteyeceksin. Hale bakın! Türk Metal'in bağlı olduğu Türk-İş, açlık sınırını 1.498, yoksulluk sınırını 4.878 lira olarak açıkladı. Türk Metal'in 10 yıllık işçi için istediği rakam 3.123 lira. Türk Metal'in taslağında yoksulluk sınırını ancak 22 yıllık işçi aşabiliyor!

Türk Metal MESS'e 2015'in diyetini ödeyecek

Bir de bu rakamların pazarlık masasında aşağı çekileceğini hatırlayın. Türk Metal ve MESS'in ortak otelleri olduğunu, burada beraber eğitimler düzenlediklerini de hesaba katın. En son işçilerin fabrikalardan sildiği Türk Metal'in nasıl MESS'in yardımıyla ayağa kaldırıldığını düşünün. O zaman durum açıklığa kavuşur. 2015'ten beri işçiler arasında iki yönde beklenti vardı: Ya Türk Metal işçilerin tepkisinden çekinerek daha önce Bosch'ta olduğu gibi nispeten yüksek bir sözleşme imzalayıp fabrikalardaki sallantılı konumunu düzeltecekti. Ya da 2015 grevlerinde işçilerin tokadıyla yere serilen Türk Metal kendisini ayağa kaldıran MESS'e bunun diyetini ödeyecekti. Görünen o ki ortaklar anlaşmış ikinci seçeneği hayata geçirmeye çalışıyorlar.

İşçiler ipleri kendi ellerine alsın

Türk Metal ile MESS kapalı kapılar ardından ne anlaşma yaparlarsa yapsınlar. Artık metal fabrikalarında hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Türk Metal eski Türk Metal olabilir. Ama Türk Metal üyesi işçiler eski işçiler değil artık. Türk Metal geçen zaman zarfında temsilci seçimleri yapmak zorunda kalmıştır. Temsilciler hâlâ pek çok işçiye güven vermiyor olabilir. Ama geçmişin ağa tipli temsilcilerinin yerinde şimdi en azından işçiye hesap vermek zorunda kalacağını bilen insanlar var. Dolayısıyla işçiler sözleşme sürecinde ipleri kendi ellerine alabilir ve almalıdır. Bunun için ilk iş yalan rüzgârını

dindirmek. Gerçeğin gücüyle sermayenin karşısına çıkmaktır.

2.000 lira alan işçi patrona 13.340 lira kazandırıyor

Yüzdelere rakamlardan bahsedeceksek, sermayenin çıkarına göre çarpıtılmış olan rakamlara değil işçinin gerçeğini yansıtan sömürüyü ortaya koyan rakamlara bakalım. Açlık ve yoksulluk sınırı ortada. Yoksulluk sınırını geçmek için kimseden 22 yıl gece gündüz çalışması beklenemez. Kaldı ki onca yılın sonunda bel, boyun fitiği olmayan, aldığı parayı hastanelerde tüketmeyen işçi de yok!

Patronlara sorarsanız işçi yoksulluk sınırının üstünde maaş alsın fabrikalar batar. Gerçekten öyle mi? Prof. Dr. E. Ahmet Tonak, 2015 metal grevleri dolayısıyla bir dizi büyük fabrika için sömürü oranlarını hesaplamıştı. Bu hesaplamaya göre şirketlerin faaliyet raporlarında yer alan faiz ve vergi öncesi kâr, işçilerin bir yıllık ücretlerinin toplamına bölündüğünde yaklaşık olarak sömürü oranına ulaşılmaktadır. Örneğin Koç Holding'in Tofaş fabrikasını ele alalım. 2016 yılı için bu fabrikanın faiz ve vergi öncesi kârı 1.366.148.000 lira. İşçilerin ortalama ücretinin 2000 lira olduğunu varsayarsak bir işçinin yıllık ücreti 24.000, 8524 mevcutlu Tofaş'ta işçilere ödenen ücret yaklaşık 204.576.000 olur. Oranladığımızda karşınıza yüzde 667'lik bir sömürü oranı çıkmaktadır. Yani bir Tofaş işçisi ayda aldığı ücretin 6,67 katı bir artık değer yaratmaktadır. Sömürünün ifadesi olan artık değerden, genel olarak sermaye sınıfının geri kalanı (en başta bankalar) faiz yoluyla pay alır. Devletin payı ise vergilerle ödenir. Artık değerden Koç'un aldığı ise net kâr rakamında görülür ki Tofaş 2016 yılında 970.228.000 lira net kâr elde etmiştir. Net kârı işçi ücretleri toplamına oranladığımızda 4,7 çıkar. En açık ifadesiyle bunun anlamı şudur, ortalama 2.000 lira ücret alan bir Tofaş işçisi Koç'a 9.485 lira kazandırmaktadır. İşte Tofaş bir bütün olarak günde 1.556 araçla günlük üretim rekorunu, pres atölyesi ise 56.377 vuruş yaparak günlük vuruş rekorunu kırarken sömürüde de rekor kırmaktadır. Diğer fabrikalarda da vaziyet üç aşağı beş yukarı aynıdır. Aynı yöntemle her biri için sömürü oranları hesaplanabilir. İşçiler! İşçi yüzde 150 zam alsın ancak yoksulluk sınırına geliyor. Bu durumda bile işçi başına Tofaş hala 4.485 lira kazanıyor. Sömürünün devasa boyutu ortadayken yüzde 38,28 (küsürata dikkat!) reklamcılığın en hafif deyimle gülünçtür.

Patronların kâr hırsına karşı işçinin yaşam mücadelesi

Kriz var veremeyiz diyen patrona, talebiniz gerçekçi değil diyen sendikacının karşısına bu rakamlarla çıkın. Fabrikalar işçilerin olmadığı müddetçe sömürü olacaktır. Ancak işçileri yoksulluk sınırının altında tutmanın bir mali yetersizliğin değil patronların kâr hırsının ürünü olduğu da görülmelidir. İşçiler! Biraz olsun insanca yaşamak, çocuğunuzun geleceğine biraz da olsa güvenle bakabilmek sizin elinizde!

Bunun için ne yapmalı? Nasıl örgütlenmeli? Nasıl bir mücadele yolu izlenmeli? Devam edeceğiz...

Armağan Tulun**Bu gurur patronların**

Dünya genelinde 162 ülkeden 328 sendikaların üye olduğu ve 180 milyona yakın işçiyi temsil eden Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), Temmuz ayının sonunda 2017 Küresel Haklar Endeksi başlıklı raporunu yayınladı. Türkiye'den DİSK, KESK, Türk-İş ve Hak-İş'in üye olduğu ITUC'un raporu, genel olarak işçi haklarına yönelik saldırıların dünya çapında nasıl da sistematik bir hâle geldiğini, özel olarak da sıralanan 139 ülke arasında Türkiye'nin işçi hakları bakımından en kötü şartlara sahip ilk 10 ülkeden biri olduğunu gösteriyor.

Rapor, işçi haklarının hangi ülkede ne seviyede olduğunu tespit edebilmek ve bir sıralama yapabilmek için her bir ülkenin, örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkı, ifade, toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı, iş yasası kapsamındaki işçi sayısı, işçi eylemlerine, sendikacılara karşı uygulanan baskı ve şiddet gibi 97 ölçüt temelinde değerlendirilmesi ile oluşturuluyor. ITUC bu raporu her yıl düzenli olarak hazırladığı için yıldan yıla dünya çapında işçi hakları açısından genel olarak nasıl bir eğilim olduğunu geçmiş yıllarla karşılaştırma içinde görmek mümkün.

Rapora göre işçilere yönelik fiziksel şiddet ve tehdit olaylarının yaşandığı ülke sayısı son bir yılda %10 artmış. 139 ülkeden 51'inde sendika üyelerine yönelik saldırılar belgelenmiş. Bazı ülkelerde işçiler hâlâ toplu iş sözleşmesi hakkına sahip değil, bazılarında bazı sektörlerde çalışan işçiler için bu hak yok, Yunanistan gibi kriz içindeki bazı ülkelerde ise bu hak fiili olarak ciddi darbe almış durumda. Sonuç olarak 139 ülkenin 114'ünde, yani neredeyse tamamında, bu hak ya hiç yok ya da tehdit altında. 116 ülkede grev yasakları, sözleşmenin yüksek hakeme götürülmesi gibi uygulamalar, bazı işçilerin grev kapsamı dışında bırakılması ve grevlere yönelik fiili saldırılar gibi çeşitli yöntemlerle grev hakkı ihlal edilmiş. 139 ülkenin 84'ünde çeşitli işçi grupları iş yasasının kapsamı dışında değerlendiriliyor. Dolayısıyla bu, milyonlarca işçinin neredeyse tümüyle kural dışı çalışması anlamına geliyor. 2016 yılında 52 ülkede işçiler polis ya da patronun adamlarının fiziksel şiddet, tehdit ya da kaçırma gibi saldırılarına maruz kalmış. Bu rakam 2017 yılında 59'a çıkmış. 2017 yılında Bangladeş, Brezilya, Kolombiya, Guate-

mala, Honduras, Moritanya, Meksika, Peru, Filipinler, Venezuella ve İtalya'da sendikacılar katledilmiş. "Demokrasinin beşiği" Avrupa Birliği'nin göbeği İtalya dâhil 11 ülkede!

İşçi hakları bakımından en kötü durumdaki 10 ülke ise raporda şöyle sıralanıyor: Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır, Filipinler, Kolombiya, Kazakistan, Güney Kore, Türkiye, Bangladeş ve Guatemala. Hükümet ve patronlar için ne büyük gururdur! Sonuçta bu sıralamaya girmek için ellerinden gelenen bile fazlasını yapmaya çalışmadılar mı? Sendikalaştığı için işten atıldıkları ya da güvencesiz çalıştırdıkları her işçi, toplu sözleşme yetkisi aldığı halde sendikayla masaya oturmadıkları her durum, her grev yasağı, işçinin karşısına diktikleri her polis ve TOMA, patronlarla işbirliği halinde Türk Metal ve benzeri sarı sendika çetelerinin sendika seçme özgürlüğünü kullanan işçilere yönelik her saldırısı, OHAL bahanesiyle kapattıkları her sendika ve işçi örgütü, KHK'larla iş güvencesini gasp ettikleri her kamu emekçisi, en kötüler sıralamasında en yukarılara çıkmak için hanelerine puan olarak yazılmıştır herhalde.

ITUC'un raporu dünya çapında bir eğilimi gösteriyor. İşçi sınıfı kazanımlarının, sendikal mücadele geleneğinin en gelişmiş olduğu ülkelerde bile işçi haklarına yönelik sistematik bir saldırı söz konusu. Neredeyse bütün ülkelerde sermaye ve onun hükümetleri, krizin faturasını işçilere kesmek için haklarına, örgütlerine, eylemlerine saldırıyor. Türkiye'de bu bir de ek olarak sermayenin istibdadı şeklinde özel bir biçim alıyor. Ama diğer yandan da işçiler genel bir eğilim oluşturacak etkide, yaygınlıkta ve istikrarda olmasa da çeşitli ülkelerde mücadele ediyor, haklarını savunuyor. Fransa'da yeni iş yasasına karşı grevler yapıyor. Türkiye'de grev yasağına karşı fiili mücadele yöntemleri geliştiriyor. Hindistan'da 100 milyon işçinin katılımıyla tarihin en büyük grevi örgütleniyor. Brezilya'da işçi haklarına saldırılara ve yolsuzluklara karşı genel grevler düzenleniyor. Komşumuz Yunanistan'da işçiler genel grevlerle ayağa kalkıyor. Bazen ülke çapında bazen tek bir işyerinde, bazen planlı bazen bir anda patlak veren şekilde, öyle ya da böyle işçi sınıfı kıpırıyor, öfkeleniyor, yolunu arıyor.

İşçilerin toplu sözleşme hakkı tehlikede!

Sendikalı işçilerin toplu sözleşme hakkı her geçen gün daha fazla ve farklı yöntemlerle tırpanlanıyor. İşçiler bir taraftan grev yasaklarıyla, diğer taraftan başka türden fiili engellemelerle Yüksek Hakem Kurulu'nun (YHK) vereceği karara mahkûm edilmek isteniyor.

Grev yasakları

Grev yasağı olan iş kollarında yasağa güvenen patronlar ya en düşük ücretleri dayatıyor veya kazanılmış hakları geri götürmeye çalışıyor ya da toplu sözleşme masasına oturmaya tenezzül bile etmiyorlar. İzmir Aliağa'da bulunan Petkim işçilerine dayatılan işte tam da buydu.

Bakanlar Kurulu, genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu gerekçelerine dayanarak ilan edilmiş her grevi keyfi bir şekilde yasaklayabiliyor. Bu gerekçelerin yanına OHAL kanun hükmünde kararnameyle "ekonomik ve finansal istikrarı bozucu nitelikte olması" diye de bir gerekçe eklediler ve bu gerekçeye dayanarak Akbank grevini anında yasakladılar. Sadece 2017 yılı içinde şu ana kadar 5 grev bakanlar kurulu tarafından yasaklandı. Hükümet ve patronlar el ele Asil Çelik ve EMİS'e bağlı işyerlerindeki metal işçilerini, cam işçilerini, ilaç işçilerini, banka işçilerini, YHK'nın vereceği karara mahkûm etmek istedikler.

Kamuda taşeron işçisine sendika aldatmacası

Taşerona bağlı çalışan sendikacı işçiler açısından daha vahim bir

tablo söz konusu. Kamudaki taşeron işyerlerinde sendikaların örgütlenmesini sözde kolaylaştırmak için bir düzenleme yapılmıştı. Buna göre taşeron işçi ücretlerinde ihale bedeli ile toplu iş sözleşmesi arasında oluşan fiyat farkını kamu kurumu ödeyecek. Fakat bunun için bir şart getirilmiş: Taşeron şirketin görüşmeleri yürütmesi için kamu işveren sendikalarından birini yetkilendirmesi gerekiyor.

Bu düzenleme sonrasında sendikalar yoğun bir şekilde taşeron işçileri üye yapmaya başladı. Kamuda çalışan taşeron işçilerinin büyük bir kısmı sendikalara üye oldu ama hâlâ özgür bir toplu sözleşme hakları yok. İşveren sendikaları da ya yetkileri kabul etmedi ya masaya hiç oturmadı, ya da sadece "İş Kanunu'ndaki asgari hakları kabul ediyorsanız masaya gelirim" dedi. Sendikalar da buna etkili bir çözüm bulabilmiş değil. Kamudaki taşeron işyerlerinde DİSK'ten Türk-İş'e ve Hak-İş'e, henüz toplu iş sözleşmelerinde görüşme gerçekleştirebilen, müzakere masasına oturabilen sendika yok. Hepsi masaya prosedür gereği "uyuşmazlık tutanağını imzalamak" için oturuyor. Sonrası grev oylamasında işçiye, "greve hayır" dedirtmek, sözleşmeyi YHK'ya göndermek. Toplu iş sözleşmelerinin hepsi de YHK'da standart bir şekilde sonuçlanıyor.

YHK'nın yıl yıl toplamda kaç toplu iş sözleşmesini sonuçlandırdığını içeren bir veri açıklanmış değil. Böyle bir veriyi açıklamış olsalardı karşılaştırmayı daha rahat

görebilirdik. Ancak sayısal veriler olmasa bile bu gidişat gösteriyor ki, hükümet ve patronlar bütün toplu iş sözleşmelerini Yüksek Hakem Kurulu'na göndermek istiyor. Bu, işçilerin söz söyleme hakkının elinden alınması demektir, toplu sözleşme hakkının kaybedilmesi anlamına gelir. Aynı zamanda sendikaların da işlevsizleştirilmesi demektir.

Sendikalar göreve, haklarımız için mücadeleye

Hükümet, arkasında OHAL'in imkânları, elinde de yetki sopaıyla, sendikaların etkisini kırarak işçi sınıfını bastırmak için çalışıp duruyor. Petkim'de toplu iş sözleşmesi devletin müdahalesiyle, TOMA'ların ve polisin gölgesinde gerçekleşti. Başta Türkiye Taşkömürü Kurumu ve Türkiye Petrolleri olmak üzere genel olarak kamudaki sözleşmeler de özelleştirilmenin gölgesinde gerçekleşiyor. Bakanlar Kurulu, grev yasaklama kurulu olarak çalışıyor. Yüksek Hakem Kurulu da patronların razı olduğundan bile daha geri sonuçlar çıkarıyor.

Ancak bu durum böyle gidemez. Metal işçileri de, cam işçileri de, Petkim işçileri de YHK'ya mahkûm olmamak için sesini yükseltti, mücadeleye etti. Taşeron işçiler güvenceli kadro talebindeki ısrarını haklı bir şekilde sürdürüyor. Sendikalar, işçilerin yükselen haklı öfkesine ses olmalı ve aynı zamanda sendikaları da etkisiz kılan bu uygulamaları durdurmak için sınıf mücadelecisi bir hat çizmelidir.

İstibdadın mahkemeleri yargılanıyor

OHAL'in ilanından bu yana istibdad cephesi, terörle mücadele adı altında operasyonlarla, davalarla, KHK'larla emekçilere saldırıyor, işten atıyor, seçilmişleri tutukluyor, yayın organlarını kapatıyor. Hapishaneler milletvekilinden belediye başkanına, kamu emekçisinden gazeteciye muhaliflerle dolup taşıyor. İstibdadın bu saldırısının hedeflerinden biri olan *Cumhuriyet* gazetesi mensuplarının yargılanması başladı ve bu dava süresince bir kez daha istibdada karşı hürriyet haykırışlarının yükseldiğine şahit olduk.

Aralarında *Cumhuriyet* gazetesi yazarlarının, yöneticilerinin ve avukatlarının bulunduğu davanın ilk seri duruşmaları 24-28 Temmuz tarihlerinde görüldü. Dava kapsamında tutuklu bulunan 12 kişi vardı. İstibdadın mahkemeleri gazeteciliği yargılamaya kalktı ancak olmadı. Her tutuklunun savunmasında gördük ki bu defa sanık tarafında bulunanlar değil, kürsüde oturanlar yargılandı. Öyle ki Ahmet Şık'ın savunması, daha doğrusu is-

tibdadı itham konuşması karşısında mahkeme başkanı "isterseniz yer değiştirelim" demek zorunda kaldı.

Daha duruşmalar başlamadan hapishanede yapılan hukuksuzluklara, tutukluların ellerinden alınan savunma metinlerine ve savunmalarına dayanak kitaplara ya da gazetelere el konulmasına, savunma hakkının ihlal edilmesine, mahkeme heyetinin dosyanın esasıyla alakası olmayan sorular sormasına şaşırıyoruz elbet. İstibdadın mahkemelerinden adalet çıkmasını beklemiyoruz. Zaten mahkeme heyetinin savunmadan bağımsız olarak

kararını verdiğini, daha ara karar açıklanmadan yandaş medya ve yazarlardan öğrenmiştik.

Bu davanın hukuki değil siyasi bir dava olduğu tartışmasız. İstibdad cephesi fabrikalardan üniversitelere, meclisten meydanlara kadar her alanda baskısını arttırıyor. Bu anlamda *Cumhuriyet* gazetesi davasında yapılan tüm savunmaların işaret ettiği bir yer var. Sanıldığının aksine, artan baskıya karşı verilen cevapların sesi kısılamıyor, bu ses, bu haykırış büyüyor. İstibdad yenilene dek haykırmaya devam edeceğiz: Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!

AKP'nin iç savaşı!

Başbakan Yardımcısı Tuğrul Türkeş'e güle güle! Başbakan Yardımcısı ve hükümet sözcüsü Numan Kurtulmuş'a tenzil-i rütbe! AKP Kongresi'nde MYK ve MKYK'da önemli değişiklikler. Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez azledilmemek için kendisi istifa ediyor, gerekçe de ilim aşkı kabarmışmış. TRT'de Genel Müdür gidiyor, yönetim altüst oluyor. İktidar sistemi kendi kendini yiyor bitiriyor.

Tayyip Erdoğan aylar önce buna bir ad koymuştu: "metal yorgunluğu". Sonra geçtiğimiz günlerde partiye çağrı yaptı: "Yorulan varsa kenara çekilsin." Eskiden başka partilerde kimse kolay kolay yorulmazdı. AKP'de belli ki ya yorgunluk var, ya da başka bir şey. Bazı vakalara dikkatli bakmak için yorgunluktan başka bir yanı olduğunu gösteriyor.

AKP kaynıyor

Yorgunluk aslında mazeret. AKP'nin içi kaynıyor. 15 Temmuz'a parti içinden kimlerin destek verdiği bir türlü ortaya çıkartılmıyor. MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli, eski MHP'li Tuğrul Türkeş'in başbakan yardımcılığı görevinden alınması vesilesiyle daha yeni Ahmet Davutoğlu'nun 15 Temmuz gecesi takındığı tutum üzerine şaibe düşürdü. TRT'de son dönemde yaşanan (ve yine cemaatin etkisiyle ilişkisi olan) altüst oluşun arka planında yatan

sorunların Numan Kurtulmuş'un görevden alınmasında etkili olduğu konusunda ciddi işaretler var. Eski Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez'in tam gideryak "FETÖ raporu" açıklaması ve Fethullah Gülen'i "sapkın" ilan etmesi, kellesini kurtarma girişimi olarak da okunabilir. O istifa etti ama o istifadan birkaç gün evvel gazetecilerin "Mehmet Görmez görevden alındı mı?" sorusuna Tayyip Erdoğan "henüz değil" cevabını vermişti!

Ortalık kaynıyor. Tayyip Erdoğan bu yüzden partili cumhurbaşkanlığına bu kadar kararlılıkla talip oldu. Amaç, bir seçim aygıtı olarak yararlılığını kanıtlanmış olan bu partinin Erdoğan'ın parmaklarının arasından kaymasına yol açabilecek sarsıntıları engellemek. Erdoğan'ın gücünü olduğundan daha büyük görenler, "parti-devlet" in şimdiden kurulduğunu vurguluyorlar. Ama ortada ne kadar birlik içinde bir parti, ne kadar bütünlüğünü koruyabilen bir devlet var, işte o soru kolay cevap verilebilecek bir soru değil.

Özgül ağırlıksızlık

Erdoğan'ın çözümü, kendi başına ayakta duramayacak, hiçbir "özgül ağırlığı" olmayan (terim, hatırlanabileceği gibi, bugün sesi soluğu duyulmayan Bülent Arınç'ındır), yalnızca onun memuru gibi davranırsa geleceğinden bir şeyler umabilecek birtakım insan-

ları çeşitli mevkilere getirerek her şeyi kendi kontrolü altında tutmak. Mesela yeni Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Jülide Sarıeroğlu. Bakan olabilmek için politik geçmişini silme ihtiyacı hisseden biri. Gezi'ye bile destek vermiş ve şimdi sosyal medya geçmişini o yüzden sıfırlayan bir hanımefendinin Erdoğan'dan bağımsız geleceği olabilir mi? Mesela TRT'nin yeni genel müdürü İbrahim Eren. Bilal Erdoğan'ın Kartal İmam Hatip Lisesi'nden sınıf arkadaşı olan bu beyefendinin Erdoğan'ın talimatı dışında kelime söylemesi mümkün mü? Mesela Melih Gökçek'in oğlu Osman Gökçek'in Ankara Ticaret Odası başkan adayı olurken 142 imza almasına rağmen, seçimde sadece 86 oy alması, buna karşılık

Emine Erdoğan'ın akrabası Gürsel Baran'ın 100 oyla seçilmesi sonucunda doğan durum: Bu beyefendi gelecekteki kariyeri için sizce kime bakar?

Yumruk!

Ordu ilinde bir şenlikte AKP'li Ordu büyükşehir belediye başkanı AKP'li milletvekili aday adaylarının tavsiyesiyle göreve getirildiği söylenen Ordu emniyet müdürünü yumrukluyor. Sonra belediye zabıtası ile emniyet güçleri yumruk yumruğa birbirine giriyor! Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, bu şenlikten apar topar kaçırılıyor. Kim bilir, belki de başına bir şey gelebilir diye korkmuştur korumalar?

Bu emniyet müdürü, Nisan

ayında büyükşehir belediyesini polisleriyle kuşatmış biri. Bu olayda belediye başkanıyla emniyet müdürünün zaten küfürleştigi belirtiliyor. O gün AKP Ordu milletvekili Oktay Çanak'ın silah çektiği söyleniyor. Bu kuşatma neden yapılmış? Büyükşehir Belediyesi'nde böcek aramak için. Şimdi işin püf noktasına geliyoruz. Aramayı kim emretmiş? Tayyip Erdoğan! Tarih 13 Nisan. Erdoğan referandum mitingi için Ordu'da. Dinleme cihazı için arama emrini verenin de bizzat onun olduğu söyleniyor. Erdoğan mitingden sonra belediye ziyaretini iptal ederek Giresun'a geçiyor.

Yaşanan iki Karadeniz uşağının öfkeli kişiliğinin ürünü falan değil. AKP'nin iç savaşı!

AKP'nin dış politikası

Tehlikeli yalnızlık

Geride bıraktığımız iki ay boyunca Erdoğan, AKP ve yandaş basın, başka ülkelerle sürekli bir gerilim yaşadı. Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn Katar'a abluka uygulamaya başlayınca iktidar tarafını Katar olarak belirledi. Bunun üzerine bu blok Türkiye'ye yüklenmeye başladı, Türk askerinin Katar'dan çekilmesi gerilimin sona erdirilmesinin koşullarından biri oldu. Sonra Almanya ile kriz başladı. Kısa süre sonra da ABD ile gerilim yeniden yükseldi. İşin çarpıcı yanı şu: Suud, Erdoğan ve AKP'nin en yakın dostları arasında geçiyordu hep. ABD ve Almanya ise NATO ittifakının en güçlü iki ülkesi. Yani iktidar hep "aile içi" kavga çıkartıyor!

Rabiacılık bataklığı

AKP'nin dış politikası, tarihin gördüğü en başarısız dış politika örneklerinden biri olarak ders kitaplarına girecek kadar başarısız. Aslında bu politikaya yön veren güdünün ne olduğu biliniyor. Tayyip Erdoğan'ın

bütün Sünni İslam dünyasının "reis"i olması. Bu, şimdilik alçakgönüllü olarak Arap dünyasının önderliğine indirgenmiş durumda. O konuda da Erdoğan'ın artık resmi ideolojisi haline almış olan Rabiacılık esas yol olarak görülüyor.

Nedir Rabiacılık? Erdoğan ve taraftarlarının başparmağı içeri kırılarak dört parmakla yaptıkları el işaretinin simgelediği bu ideoloji, etrafında yaratılan efsaneleri falan bir yana bırakırsanız, Müslüman Kardeşler (İhvanı Müslimin) denen uluslararası bir Arap hareketiyle ittifak demek. 2011-2013 arasında Mısır, Tunus, Fas, Suriye, Filistin (Hamas) gibi ülkelerde iktidarda olan ya da iktidar umudu olan İhvan hareketi ile AKP iktidarı ve Katar sıkı bir ittifak içindeydi. Ama 2013'ten beri (Fas hariç) bütün bu ülkelerde ittifakın mensupları ya politik olarak yenildiler ya da bu ittifaktan uzaklaştılar. Erdoğan ise bu yolda yürümekte ısrar etti. Şimdi Katar ile baş başa kalmış olmasının ardında bu ısrar yatıyor. Rabiacılık

bir süredir ısrarla söylediğimiz gibi Erdoğan'ın stratejik yönelişi halini almıştır. Ve Arap dünyasında onu yalnızlaştırmaktadır.

NATO'yla gerilim

Bu stratejik yöneliş Erdoğan'ı aynı zamanda Türkiye burjuvazisinin artık etle tırnak gibi birleşmiş olduğu emperyalist ülkelerle karşı karşıya getiriyor. Önce şunu saptayalım: AKP'nin emperyalist ülkelere karşı izlediği politika bütünüyle ikiyüzlüdür. Yandaş basını her gün ABD'ye ve AB ülkelerine saldırtıyorlar. Sonra kendileri şöyle açılımlar yapıyorlar: "Biz sayın Trump'ın seçilmesinin Ortadoğu'da çok hayırlı olacağını bekliyoruz." Ya da: "Alman şirketlerini Türk şirketi gibi seviyoruz." Yandaş basını okuyan ya da Erdoğan'ın veya bakanlarının ara sıra verdiği demeçleri dinleyen insanlar, ABD Türkiye'yi yıkmaya çalışıyor, Avrupa Türkiye'yi bölmeye can atıyor, iktidar da onlarla savaşıyor diye düşünebilir. Ama İncirlik'i ABD'ye kullandırmaya

devam eden, Suriyeli mültecilere karşı AB ile birleşik cephe kuran da AKP iktidarının kendisidir! AKP emperyalizmden ve İsrail'den nefret eden halkın gözünde kahraman olmak istiyor, ama "emperyalizme itaat, Siyonizmle ittifak" politikasını devam ettiriyor!

Bu ikiyüzlülük bir yana bırakıldığında bile AKP'nin emperyalizmle bir dizi çelişki yaşadığı ortada. Bu çelişkiler çok farklı görümlere bürünebilir. Diyelim AB Türkiye'de basın özgürlüğünün yokluğunu eleştirebilir. AKP iktidarı ise Erdoğan'a mizah yoluyla hakaret edilmesini ya da bakanının konuşurulmamasını öne çıkarabilir. Ama esas çelişki, Rabiacılık'tan kaynaklanıyor. ABD ve AB, Türkiye'nin Arap dünyasına öncülük hevesi içinde kendi kontrolü dışındaki güçlerle ittifakını onaylamıyor. Radikal İslamcı hareketlerle (örneğin Hamas'la yahut Suriye'nin selefileriyle veya İhvan'la veya bir aşamada DAİŞ'le) ilişki içinde olmasını kabul etmiyor. AKP iktidarı ise hem NATO ittifakından ve Batı emperyalizmiyle ilişkilerden yararlanmak istiyor, hem de Rabiacılığını sürdürmek. İşte gerilimin esas nedeni bu.

Öyleyse, bütün çelişkilerine, karmaşıklığına, büründüğü biçimlerin çeşitliliğine rağmen esas kavga biri emperyalist, öteki ise gerici bir bölgesel yayılmacılık olan iki po-

litika arasındaki gerilimden patlak veriyor. Emperyalizm ve Arap dünyasının çoğunluğunun derdi Türkiye ile değildir, AKP'nin politikası iledir.

Tek yol var, o da yol değil!

Tayyip Erdoğan, sırları hâlâ titizlikle gizlenen 15 Temmuz darbe girişimini "eniştesi"nden öğrendiğini söylemişti. O eniştenin Putin olması ihtimali yüksek. Rusya'nın emperyalizmin saldırısı ile karşılaşan AKP iktidarına yardım elini uzatıp onu kendi yanına çekmek istemesi akıllıca bir politika olarak görülebilir. Suriye politikasından S-400'lere kadar birçok şey bu yakınlığı pekiştiriyor. Şimdi Katar'da ısrar Türkiye'yi ayrıca İran'a yaklaştırıyor. Yani yalnızlaşan Erdoğan ve AKP'nin o bloka sığınması olanaklı.

Ama Sünni kampın liderliğini elde etme stratejisi, İslamcı hareketlere kendi ulusal güvenliği için karşı olan Rusya ile Sünni kampın birleşmesini kendi Şii rejimi için tehlike gören İran'ın çıkarlarıyla taban tabana zıt. Dolayısıyla, Sünni kampın liderliği için yola çıkan Erdoğan ve AKP, bu politikayı izlerse sığınacağını da yitirecek. Ne kadar başarılı bir dış politika değil mi? Yalnızlık Erdoğan ve AKP'yi düşüş yoluna sokuyor.

Yılmaz Tan

Hangi değerler, kimin aklı?

Başkanlık sistemi için yapılan referandumun sonuçları Türkiye’de toplumun hali hazırda eşit güçte iki kamp arasında ayrıştığını gösteriyor: Yüzde 51’lik bir “Reis için Evet” bloku ve bunun karşısında yüzde 49’luk bir “Hayır” bloku. Bu eksende ayrışmanın temeli, bir istibdat rejimini tek adam kimliğiyle bünyesinde toplamış olan Erdoğan’ın yönetim biçimine taraf olmak ya da karşı olmak gibi görünüyor. Fakat bu görünümün ardında, Türkiye’de kârlı birikim koşullarının sürekliliğine karşı tutulacak yol konusunda burjuvazinin de kendi içinde söz konusu koşulların hangi politikalarla tesis edileceği konusunda birbirleriyle adeta bir savaş vermesi yatıyor.

Yukarıda özetlediğimiz kutuplaşmanın “Hayır” tarafında öbekteşen politik güçler yeni bir ittifak yönelişi içinde somut adımlar atmaya başladılar. Bunların başında 2019 yılında yapılacak Başkanlık seçimlerine hazırlığın bir ön adımı olarak değerlendirilebilecek CHP’nin “Adalet” yürüyüşü ile halen devam eden HDP’nin “Vicdan ve Adalet” eylemi geliyor. Bu arada çoğunluğunu liberal ve sol liberal aydınların oluşturduğu 1500’e yakın imzayla yayımlanan ve bir “ortak akla ihtiyaç olduğunu” vurgulayan “yan yanayız, bir aradayız” bildirisini de bu yönelişin bir parçası olarak sayabiliriz. Referandum sonrası “Hayır bloku” etrafında şekillenmekte olan politik yönelişe sol aydınlar (ulusalcısından liberaline, herkes kendi meşrebine göre) ya “cumhuriyetin kazanımları” ya da “AB kriterleri” açısından yaklaşıyorlar. Laiklik, adalet, demokrasi, “ortak akıl” gibi değerleri öne sürüyorlar. Oysa biz bu söylemin Batıcı büyük burjuvazinin, asıl derdinin üzerini örterek, emekçi kitleleri onun peşine takmaya hizmet ettiği kanısındayız.

O derdi bir liberal gazeteci, Aslı Aydınbaş, kısa bir süre önce Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde gayet açık ifade etmişti. Aktaralım: “Ez cümle, yüzde 49 adayının güçlü bir ekonomik geçmişi ya da ekonomiyi döndürebileceği konusunda ‘güven veren’ bir ekibi olmalı. İlle de Donald Trump ya da Silvio Berlusconi gibi iş dünyası kökenli birinden söz etmiyorum; ancak ekibinde ‘tamam bu adam piyasaları rahatlatır’ dedirten insanlar olması lazım. Aslında ihtiyaç, demokrat bir Turgut Özal 2019 formülü”. İşte burjuvazinin o ya da bu politik temsilcilerinin asıl amacı budur, “piyasaları rahatlatmak”.

Oysa bunun anlamı emekçiler için gayet açık: daha fazla kâr üretilsin diye daha uzun çalışmak, daha düşük ücrete razı olmak, iş güvencesini bütünüyle yitirmek, daha ağır koşullarda çalışmak, kısaca daha fazla sömürülmek! “Adalet” yürüyüşü yapan CHP’ye ait Şişli Belediyesi’nde taşeronlaşma girişimleri nedeniyle temizlik işçilerinin işsiz kalacak olmalarından, CHP’nin de ortağı olduğu İş Bankası’nın iştiraki olan Şişecam fabrikalarında işçilerin grev hakkının gasp edilmesine ses çıkarmamasından, karşı kampta Erdoğan’ın “biz OHAL’i grevleri bastırarak için kullanıyoruz” açıklamasına kadar birçok örnek verilebilir. Nerede “demokrasi”, nerede “ortak akıl”, nerede “Cumhuriyet değerleri”? Ortak akla değil, patronların aklına, Cumhuriyet değerlerine değil, piyasanın değerlerine tâbi olmak.

Toparlayalım. Günümüzün şiddetlenen kriz ve rekabet koşullarında, Avrupa demokrasisi, cumhuriyet, adalet, etik, vicdan gibi “değer”lerden medet ummak, “can yakmayan kapitalizm” aramaya çalışmak liberal ya da ulusalcı, sol aydınların özlemlerinin bir ürünü olabilir, ancak gerçekçi değildir. Asıl çözüm, hem “Batıcı” siyasi kampın kendi peşine takmaya çalıştığı yüzde 50 ile hem de “Reisçi” kampın kendi peşine takmaya çalıştığı öteki yüzde 50’nin çoğunluğunun paylaştığı ortak paydaya, yani sömürüye karşı birlikte mücadele etmelerinin koşullarını yaratmaktan geçiyor.

YAŞ toplantısı

Kriterin 15 Temmuz karnesi olmadığı belli oldu

Yüksek Askeri Şura toplantısı 15 Temmuz darbe girişiminin üzerinden geçen bir yılın ardından yapıldı. Komuta kademesinde Kara ve Hava Kuvvetleri Komutanlarının görev süresi dolmuştu. Uzatılması da konuşuluyordu. Ancak kuvvet komutanları emekliye sevk edildi. Jandarma Genel Komutanı Yaşar Güler’in Kara Kuvvetleri Komutanı olması 2015 yılında Genelkurmay 2. Başkanı olarak atandığından beri öngörülmekteydi. Görev süresi 2019’da bitecek olan Hulusi Akar’ın halefi olarak gösterilmektedir. Hava Kuvvetleri Komutanlığı’na ise Muharip Hava Kuvveti ve Hava Savunma Komutanı Org. Hasan Küçükakyüz’ün atanması teamüllere uygun bir görüntü arz ediyor.

Sadece Deniz Kuvvetlerinde teamül donanma komutanının kuvvet komutanı olması değil, donanma komutanı Oramiral Veysel Kösele değil, Koramiral rütbesindeki Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı Adnan Özbal atandı. Veysel Kösele Oramiral rütbesinde 3 yılını doldurmadığı için emekli de edilemedi. Kendisinin emeklilik istemesi beklenirken Deniz Kuvvetleri’nde Koramiralin üst, Oramiralin ast olduğu bir garabet yaratıldı. Bu yönüyle Deniz Kuvvetleri bünyesinde ciddi bir sürpriz olduğu onun dışında atamaların teamüllere aykırı olmadığı söylenebilir.

Ancak bu YAŞ toplantısının normal bir toplantı olmadığı hatırlanmalıdır. 15 Temmuz’un ardından ilk elde 149 general ve amiral ihraç edilmiş ve 358 olan general/amiral sayısı 209’a düşmüştü. Ayrıca 1099 subay ve 436 Astsubay da ilk KHK ile ihraç edilmişlerdi. Geçen bir yıl içinde farklı KHK’larla ihraçlar devam etti. Ayrıca emekliye sevkler ve istifalar da yaşandı. 2017 YAŞ toplantısına gelindiğinde general seviyesinde bir yıl içinde ihraç, emekliye sevk ve istifa olmak üzere general ve amirallerin sayısı üçte birine inmişti.

15 Temmuz’un başarısız generallerinin emekliliği sürpriz değil

Bu koşullar altında yerleşik teamüllerin ötesinde atamalarda 15 Temmuz ve sonrasındaki performansın değerlendirmeye alınması şarttır. Ancak geçtiğimiz ay Gerçek gazetesinde yayınladığımız “YAŞ toplantısı ve komutanların 15 Temmuz karnesi” başlıklı yazıda komuta kademesinin darbe girişimindeki karnesinin pek de iç açıcı olmadığını ortaya koymuştuk. Bu açıdan bakıldığında bulunduğu düğünde derdest edilen ve ciddi bir inisiyatif ortaya koyamayan Hava Kuvvetleri Komutanı Abidin Ünal ile gece boyu arabasıyla dolaşan ve kendine güvenli bir askeri birlik bulamayan Deniz Kuvvetleri Komutanı Bülent Bostanoğlu’nun emekliye sevk edilmesi elbette sürpriz değildir.

Kara Kuvvetleri Komutanı Salih Zeki Çolak’ın emekliliği de sürpriz olamaz. Çolak, darbe girişiminden ilk haberdar olanlardan. MİT’e baskın yapacak helikopterlerin bulunduğu Kara Havacılık Okulu’na gidiyor. Genelkurmay’a telefon edip “burada her şey normal” diyor. Ama o ayrıldıktan hemen sonra darbe girişimi başlıyor. Daha sonra hepsi hangarda dediği helikopterlerin mühimmat yüklü olarak dışarıda beklediği kamera görüntülerinde ortaya çıkıyor. Salih Zeki Çolak’ın bu karneye görevde kalması şaşırtıcı olurdu.

Ayrıca YAŞ toplantısına paralel olarak görülen Akıncı üssü davasında Hava Kuvvetleri Komutanı Abidin Ünal’ın Akın Öztürk’ü arayarak “Ankara’da uçak uçuruyorlar, ne oluyor oralarda, senin emirlerin hilafına darbe mi yapıyorlar?” diyerek üsse gitmesini istediği farklı ifadelerle sabit hale gelmiştir. İddianamede

öne çıkan bir diğer önemli ayrıntı da 15 Temmuz günü Akın Öztürk ile Salih Zeki Çolak’ın aynı askeri uçakla İzmir’den Ankara’ya gelmesiydi.

Yeni kuvvet komutanlarının 15 Temmuz karnesi daha iyi değil

Ne var ki emekliye ayrılan komutanların 15 Temmuz karnesi hâlihazırda komuta kademesinde bulunanlardan daha kötü değil.

Yeni Hava Kuvvetleri Komutanı’nın 15 Temmuz karnesi Abidin Ünal’la aynıdır: “Düğünden alınmak!” Deniz Kuvvetleri’nde ise Veysel Kösele’nin 15 Temmuz karnesi açısından teamüller zorlanarak komutan yapılan Adnan Özbal’la karşılaştırılması ilginç olabilir. Zira Adnan Özbal’ın 15 Temmuz’da “çok kritik bir telefon görüşmesi” yaparak bir komutanı darbelerden elinden kurtardığı söyleniyor. Olayın aslı ise şu: Darbecilerin derdest edip Maltepe askeri cezaevine götürdüğü Deniz Harp Okulu komutanı telefonla Adnan Özbal’ı arıyor. Özbal telefonda herhangi bir şey söylemiyor. Sadece bir süre sonra, Deniz Kuvvetleri Komutanı Bülent Bostanoğlu hapis hâlindeki komutanı arıyor ve darbelerden bir yarbayı telefona çağırıp Deniz Harp Okulu Komutanı’nın bırakılmasını istiyor. Adnan Özbal’ın rolü bir santral memurundan fazlası değil. Ayrıca donanma komutanlığı yapmadan.

Eski donanma komutanı Kösele ise darbe girişimi sırasında Fenerbahçe orduvinde. Buradan botla ayrılarak darbe girişimine karşı emirler verdiği ve Yavuz Fırkateyni’ne çıktığı sırada darbeler tarafından derdest edildiği söyleniyor. Cemaatin organize ettiği ortaya çıkan İzmir’deki casusluk davasında tutuklananlardan. En azından cemaatçi olmadığı belli. Peki ya Adnan Özbal? Koramiral Özbal, Balyoz, Ergenekon, casusluk vb. davalarından sıyrarak öne açılanlardan. 2008 YAŞ toplantısında terfi eden 11 amiralden 7’si tutuklanmış ve 2012’de bunlar içinden sadece 4 amiral terfi edebilmiş. Bunlardan biri de Adnan Özbal... Ayrıca, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı yapmak teamüllerin ötesinde bir liyakat tartışması yaratıyor. Hele ki askeri çevrelerde sahil güvenlik komutanlığı döneminde Ege’de başarısız olduğu alenen konuşulan biri için.

Kara Kuvvetleri Komutanlığına getirilen Yaşar Güler, MİT’in darbe istihbaratını ilk haber verdiği kişi. Darbe girişimi esnasında Genelkurmay 2. Başkanı olan Yaşar Güler, Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar’la birlikte birinci elden gerekli önlemleri almakla yükümlü olan ve eğer başka bir cunta faaliyeti içinde değillerse bu görevde tam bir başarısızlık göstermiş olan kişidir. Nitekim Hulusi Akar’ın darbe girişiminin ardından sivil iktidara hakkında verilecek her türlü karara saygı duyacağını bildirdiği bilinmektedir. Darbe gecesi, darbe girişiminin durdurulmasında inisiyatif gösteren 1. Ordu Komutanı Ümit Dündar vekâleten Genelkurmay Başkanı yapılmış, daha sonra “dereyi geçerken at değiştirilmez” diyen Erdoğan’ın inisiyatifleriyle Hulusi Akar yeniden göreve gelmiştir.

Esas kriter AKP’ye ve icraatlarına uyum mu?

Hâl böyle iken YAŞ kararları, Erdoğan’ın bahsettiği dere nasıl bir dereyse, bunun hâlâ geçilemediğini, 2019 ve sonrasında kadar bir türlü geçil(e)meyeceğini gösteriyor. Hulusi Akar’ın ve halefi Yaşar Güler’in askeri kabiliyetleri ve komutanlık özellikleri dışında ve hiç şüphesiz ki 15 Temmuz karnesine bakılmadan başka kriterler gözetilerek değerlendirildiği görülüyor. Bu kriterler nelerdir? Bunu net biçimde bilmek zor. Ancak Hulusi Akar’ın siyasal İslamcı Yeni Akit gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hasan Karakaya için Genelkurmay adına taziye telefonu açtırması, yine Akit yazarlarından Mehmet Yılmaz’ı hastanede bizzat ziyaret etmesi, MİT müsteşarı ile birlikte İslamcı yazar Nuri Pakdil’in evine gidip sohbet etmesi, Yaşar Güler’in kardeşi emekli Albay Atilla Güler’in 2015’te AKP’den milletvekili aday adayı olması, Hulusi Akar’ın Genelkurmay başkanlığında orduda türban serbestliği getirilmesi, Yaşar Güler’in Jandarma Komutanı olduğu dönemde jandarmanın kıyafetlerinin polis kıyafetlerine benzetilmesi ve doğrudan AKP iktidarının etki alanına açılması farklı referansların dikkate alınmış olduğunu düşündürüyor.

Fay hatları hâlâ aktif mi?

Hulusi Akar, Yaşar Güler gibi AKP’ye uyumlu görünen isimlerin bu uyumu ne kadar istikrarlı şekilde sürdürecekleri ise meçhul. Zira bu isimlerin sadece AKP’ye uyum göstermek için çabalamadığını son 10 Kasım’da olduğu gibi ordunun içinden gelen tepkilere uyum sağlamak için Anıtkabir’e halkı çağırma kadar ileri gittiklerini de gördük. Eğer orduda ve orduyla hükümet arasında kalıcı bir uyum varsa Devlet Bahçeli neden Hulusi Akar’a sahip çıkarken farklı konuşmalarında sürekli “Genelkurmay Başkanı orduyu bir arada tutmaya çalışıyor” cümlesini kuruyor?

15 Temmuz gecesi Hulusi Akar, Yaşar Güler ve Hakan Fidan’ın Tayyip Erdoğan ve Binali Yıldırım’ı aramadıkları ya da Binali Yıldırım aradığında “hiçbir şey yokmuş gibi davrandıkları”, Erdoğan’ın korumalarını arayıp darbe girişimi ve tehditlerden haber vermeden sadece güvenlik önlemlerinin yeterli olup olmadığını sordukları biliniyor. Sivil iktidara haber verilmeden geçen o karanlık saatler boyunca kimle ya da kimlerle uyumlu olmaya çalıştıkları hâlâ meçhul.

15 Temmuz’da yaptıklarıyla ya bir takım karanlık ilişkiler içine girdiklerini ya da düpedüz başarısız ve liyakatsiz olduklarını kanıtlamışlardır. Her iki durumda da bu isimlerin görevden alınmaları gerekirdi. Hiçbir yerde o gecenin hesabını vermediler, hiçbir zaman sözlü ifadede bulunmadılar. Hâlâ devletin çekirdeğinde en kritik konumları işgal ediyorlar. Bir cunta yargılanıyor. Ama sadece bir cunta mı vardı? Erdoğan’ın “dere geçilmeden at değiştirilmez” sözündeki dere nedir? Ne zaman geçilecektir? Acaba herkes kendi deresini geçmeye çalışmakta ve at olarak bir başkasını görmekte mi? Bu sorular hâlâ yanıtlanmayı bekliyor.

Emperyalizmin ve sermayenin 2019 stratejisi billurlaşıyor:

Kılıçdaroğlu, Akşener, Gül, (Babacan)...

Adalet yürüyüşünün CHP'yi sola doğru çekeceğini düşünenler büyük hayal kırıklığı yaşıyor olmalı. Kılıçdaroğlu miting sonrasındaki bir demecinde daha fazla sokakta olacağız deyip solcuların ağzına bir parmak bal çaldıktan sonra 2019'da çatı aday çalışmalarına başladı. Kılıçdaroğlu 2019 çalışmalarında en yakın mesaiyi, adalet yürüyüşüne selam çakan Meral Akşener'in yeni kurulacak partisiyle yapacak.

Bir parti neden başka partiye oy ister?

MHP'nin muhalif kanadından çıkan ve Akşener'in önderliğini yapan hareket yeni parti çalışmalarını hızlandırırken, Kılıçdaroğlu bu partiyi "Türkiye'nin geleceği açısından iyi bir yapılanma" olarak niteledi. Daha da ileri giden Kılıçdaroğlu, "Başkanlık sistemini savunanlar ve ona destek verenler oylarının yönünü değiştirip Meral Hanım'a doğru bir eğilime girerlerse bundan, parti demiyorum, Türkiye kazançlı çıkar" yorumunu yaptı.

Bir siyasi parti neden başka bir partiye oy çağırısı yapar? Daha önce neden bir sonraki seçimde rakip siyasi partiden milletvekili olacak birini, "çatı aday" diye yutturduysa ondan! Emperyalistler öyle istediği için, sermaye öyle istediği için, Amerikan muhalefetinin gereği bu olduğu için... Şimdi de emperyalizm ve büyük sermaye Kılıçdaroğlu-Akşener ittifakı istiyor, çatı aday olarak ise Abdullah Gül'ü hazırlıyor. Kılıçdaroğlu'nun Abdullah Gül ismi her geçtiğinde "erkenden isim söyleyerek yıpratmayın" diye çıkışması boşuna olmasa gerek.

CHP sola kaymadı, CHP'nin solunun öni kapandı

Biz adalet mitingine katılırız, CHP'nin tutarsızlıklarını eleştirir kitleyi sola çekeriz diyenler suskunluklarını sürdürüyor. Bırakın CHP'nin sola kaymasını, CHP'nin içindeki solu milletvekillerinin esamesi bile okunmuyor artık. Kılıçdaroğlu dümeni sağa kırmak üzere koltuğunu sağlama almış, en önde "sağ" kollarını çıkarmış durumda. CHP, faşist müttefikler ve AKP kurucusu çatı adayla 2019'a doğru giderken, seçime ne kadar süre kala "tatava yapma bas geç" moduna girileceği ise merak konusu.

Burjuva partisi halka güvenmez ve halktan korkar

"Adalet" talep eden, on binlerce insanla günlerce otobanlarda yürüyen, bir milyondan fazla insanı meydana toplayan bir liderin özgüvensiz oluşundan bahsedilemez herhalde. Ancak Kılıçdaroğlu'nun kazandığı özgüveni bastıran başka duygular var. Halkın gücüne gösterdiği güvensizlik, daha önemlisi de halkın gücünden duyduğu korku... CHP burjuva partisidir derken sadece müteahhit milletvekillerinden, İş Bankası hisselerinden, Kılıçdaroğlu'nun ayakkabılarının Koç müzesine kaldırılmasından bahsetmiyoruz. Eninde sonunda sermayenin çıkarlarını koruyan ve sermayenin her zaman azınlık olarak kalacağını ve toplumun emekçi çoğunluğunu mümkün mertebe evinde tutması gerektiğini her hücrelerinde hisseden bir siyasi hareketten bahsediyoruz.

En fazla desteğe ihtiyaç duyduğu dönemde bile belediyelerinde taşeron işçilerini işten atan, maaşlarını ödemeyen,

belediye şirketlerini taşeronlaştırmaya çalışan sınıf bilincine sahip (ama bu, burjuvanın sınıf bilinci) has bir sermaye partisinden söz ediyoruz.

Siyasi literatüre "anayasaya aykırı ama" sözünü kazandıran ve çalışmalarına "anayasa gayri meşru ama" diyerek devam eden, OHAL koşullarında gidilecek ve 16 Nisan'dan asla daha özgür bir ortamda yapılmayacak olan Başkanlık seçimlerini kurtuluş umudu olarak sunan, her zaman ve her yerde "önce düzen" diyen bir düzen partisini konuşuyoruz.

CHP ve Kılıçdaroğlu, sesini "dünyaya" duyurmak için yola çıktı, şimdi de sesini duyurduğu emperyalist dünyanın has adamı Gül'le, Amerikan dergilerinin hem İslamcılarını hem de sol laik kesimi arkasına alacak tek isim diyerek pazarladığı Akşener'le yürümeyi seçiyor.

Bu halk beş yıldır evine girmiyor ki evde beklesin!

Halk ise kendi yolunu seçmelidir artık. Sermayenin ve emperyalizmin adaylarının değil emeğin çatısı altında birleşmelidir. 2019'a daha çok var. 2013 Gezi, 2014 Kobani, 2015 metal grevleri... 2016'da halkın tankların karşısına çıkması da ileride bunlara benzer etkiler yaratacaktır. 2016 ve 2017'de ise OHAL'e rağmen süren mücadeleler, grevler ve direnişler... İsteyen 2017'ye Adalet yürüyüşünü de yazsın! Son beş yılda ülkede sokağa çıkmayan, ayağa kalkmayan, isyan etmeyen kimse kalmamış! 2019'a kadar bu halkın evinde bekleyeceğini düşünen yanılır. 2019 seçimlerine işaret edenler, Kılıçdaroğlu'nu, Gül'ü, Akşener'i umut diye pazarlayanlar ise yanılırlar!

Sungur Savran

Petkim işçilerine açık mektup: öneri sistemini boykotunuz yüz akımızdır!

Değerli işçi kardeşlerim,

Toplu sözleşme döneminde verdiğiniz saygıdeğer mücadeleyi büyük bir heyecanla izledik. Mensubu olduğum Devrimci İşçi Partisi İzmir İl teşkilatından yoldaşlarımız fabrika önündeki direnişiniz sırasında ellerinden geldiğince yanınızda olmaya çalıştılar. Polisin baskısını sizinle birlikte kınadık. Patronun ve hükümetin fiili grevinizi yenilgiye uğratmak için anlaşma içinde attıkları taktik adımları gözledik. Sonuçta, elde edilen kazanımların artışı eksisi ne olursa olsun, bir işçi kolektifi olarak sizin mücadele tarihinize şerefli bir sayfa yazıldı, gelecek mücadelelere daha deneyimli olarak girmenizin temelleri oluştu, Türkiye işçi sınıfı bir bütün olarak mücadele bilgisi dağarcığına yeni bir deneyim kattı. Mücadele etmek bu anlamda her koşulda kazanmak demektir. Bugün kazanmasanız da yarın kazanmak anlamında.

Mücadelenizin içinde ortaya çıkan bir konu var ki, ben size bu mektubumda onun üzerinde durmak istiyorum. Eskiden "PETÖS", şimdilerde "Petkim Bizim" diye bilinen "öneri sistemi" karşısındaki tutumunuz, Türkiye işçi sınıfının mücadelesi açısından bir yüz akıdır. Siz bir işçi kolektifi olarak bu sistemi boykot ettiğiniz için başemsilciniz Tuncay Kan kardeşimize disiplin soruşturması açılması, patronun işçi sınıfının sendikal kazanımlarının kabul edilemez bir ihlalidir, ama hem Tuncay Kan'ın, hem de sizin onurunuzdur! Bunları size derhal yazmak istedim, ama araya bayram girdi, Türkiye'nin gündemi her zaman ağır, ama işte şimdi sizi tebrik görevimi ifa ediyorum.

Size bu satırları yazan ağabeyiniz fabrikaya hiç de yabancı olmayan biridir. 1990'lı yılların tamamında Petrol-İş sendikasında işçi eğitimlerinde hasbelkader eğitimci olarak görev almış biriyim. O zamanlar sendikamızın eğitim faaliyetleri mütevaffa İlyas Köstekli tarafından büyük titizlikle yönetilirdi. Biz de çeşitli arkadaşlarımızla birlikte birçok eğitim programında yer aldık. Sizin fabrikamızın misafirhanesinde de böyle bir eğitim programı uyguladığımızı hatırlıyorum. İlyas arkadaşımızın sendikadaki görevi sona erdikten sonra eğitim programlarında bir duraklama yaşandı. Yoksa sizin gibi daha genç kuşaklarla da muhtemelen kişisel düzeyde tanışıyor olacaktık!

"Öneri sistemi", sizlerin de gayet iyi bildiğiniz gibi, "esneklik" ya da "esnek üretim" diye anılan iş düzenlemesi sisteminin Toplam Kalite Yönetimi, kalite çemberleri ve benzeri uygulamalarından biridir. O dönemde işçi sınıfı eğitiminin içinde yer alan ama maalesef burjuva, yani patron gözlüğü takan bazı akademisyenler bu sistemi işçi sınıfına "reddedilmesi gereken bir yenilik" olarak hararetle tavsiye ediyordu. Biz ise bu sistemin sömürüyü güçlendirme bakımından ne kadar sinsi bir yöntem olduğunu bütün bilimsel kanıtlarıyla anlatıyorduk. Gururla söyleyeyim ki, tarih ve şimdi de siz, o akademisyenlere en iyi cevabı verdiniz!

İşçi kardeşlerim,

Sermaye denen ekonomik ve sosyal güç, işçiyi sömürerek var olur, büyür, hâkimiyet sağlar. Bu sömürünün bir boyutu her zaman işçinin bilgisinin çalınmasına dayanmıştır. İş yapan işçidir. Dolayısıyla işin bilgisi işçidedir. İşçi bilgisini kendinde muhafaza ettiği ölçüde sermaye karşısında bir ölçüde güç kazanır. Bu yüzden vasıflı işçi sermayeye daha kolay kafa tutar. İşte bu yüzden sermaye daima işçiden bilgisini çalmak, onu kendine mal etmek, işçiyi vasıflarından yoksun bırakmak istemiştir. Sermayenin bu çabası en büyük atılımını 20. yüzyılın başında Taylorizm diye bilinen sistemle yapmıştır. İşçinin çalışma sürecindeki en ufak beden hareketlerini bile inceleyen bu sistem, bu bilgileri sermayenin iş sürecini kendi açısından daha avantajlı kılacak biçimde yeniden biçimlendirmesinde kullanmıştır. Burjuva düşünürler buna "Bilimsel İş Yönetimi" adını veriyor. "Bilim" onlar için sermayenin çıkarlarına hizmet için gerçeklerin karartılmasıdır. Bizim için hakikatin ortaya çıkması yoluyla işçi sınıfına hizmet.

Taylorizm yerleştikten sonra işçinin bütün hareketleri, makine sistemlerinin ve yürüyen bant düzeninin de katkısıyla sermayenin kontrolüne geçmiştir. Tamam. Ama sermayenin hâlâ içine giremediği bir bölge vardır: işçinin zihni, aklı, bilgisi. İşte "öneri sistemi" diye bilinen, tek tek işçileri ya da kalite çemberlerini, takımlarını vb. birtakım ödüllerle kazanarak işçiyi bilgisini sermayeye aktarmaya teşvik eden sistem bu zihni hedefler. Öneri sistemiyle (ve kalite denen sistemin tamamı aracılığıyla) sermaye işçinin zihnini fethetmeye çıkmıştır!

Yetmedi. Başka boyutu da var işin. Sermaye işçiyi iş günü ya da iş haftası (mesai uygulamasına da hesaba katarak) ne uzunluktaysa o kadar sömürebilir. Ama "öneri sistemi" denen uygulamayla işçi boş zamanını da iş sürecine harcamaya başlar, boş zamanında da patrona çalışmış olur. Böylece, diyelim sekiz saatlik bir iş günü temelinde yapılan bir iş akti, işçinin 24 saatine el konulmasına dönüşür!

Petkim işçisi kardeşim,

Siz patronun o parlıtlı kalite söylemine, "öneri sistemi"nin o tek tek işçilere kırıntı dağıtılan bütün işçi topluluğunu çok daha fazla sömüren doğasına isyan ederek, onu boykot ederek sermayenin kontrol altına alamadığı en değerli varlığınızı, yani zihninizi korudunuz. Davranışımız Türkiye işçi sınıfı için bir onurdur. Üniversite diplomalı, doktoralı, tezler ve kitaplar yazmış nice akademisyenden daha yüksek bir bilinci ortaya koydunuz. Sizlerle gurur duyuyoruz. Tuncay Kan kardeşimizle dayanışma duygularımızı ifade ediyoruz.

Her birinizi sevgiyle kucaklıyorum. Mücadele, zihnimizi korumakla başladı, emeğimizi, ailelerimizi, çocuklarımızı, haysiyetimizi korumakla devam edecek. Üretenin yöneten olduğu bir toplum yaratana kadar!

Suudi Arabistan'ın Filistin'de İsrail'e hediyesi

Eskiden İran, Hamas'ın İsrail'e karşı uzlaşmaz bir çizgi izlemesi yönünde etki yaparken, Katar onu bir ölçüde yumuşatıyordu. Şimdi Katar'ın yerini almaya hazırlanan BAE ve Mısır (ve onların ardındaki Suud) Hamas'ı yumuşamaya değil tam bir teslimiyete sürüklüyor. Bu yüzden, Hamas'tan siyasi bir beklenti içerisinde olmaksızın, bu gerici operasyona dikkat çekmek çok önemli!

Bir süredir, Ortadoğu'da Suudi Arabistan öncülüğündeki İran karşıtı Sünni ittifak, kendi saflarını sıkılaştırmak amacıyla Katar'a yönelik bazı yaptırımlara girişmiş durumda. Bizim düzen medyasında da sıklıkla yer bulan bu gelişme, Trump'ın Suud ailesini ziyaret ederek, milyarlarca dolarlık silah satışı anlaşmasını imzalamasının hemen ardından yaşanmıştı. İşte, bu anlaşmadan güç alan Suudi Arabistan yönetimi, İran'a karşı kendi saflarındaki iki başlılığı bertaraf etmek ve kendisi için tehlike olarak gördüğü Müslüman Kardeşler'i (İhvan) dizlerinin üstüne çöktürebilmek için harekete geçmişti. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Mısır ve Bahreyn geçtiğimiz ay Katar'ı İran'la işbirliği yapmakla ve terörü desteklemekle suçlayarak bu ülkeye yönelik bir ambargoya girişmişlerdi. Ambargonun kaldırılması, içlerinde Türkiye'nin Katar'daki askeri üssünün kapatılmasını ve El Cezire televizyonunun yayınlarının sonlandırılmasını da içeren bir dizi talebin yerine getirilmesine bağlanmıştı. İşin ilginç bir tarafı vardı: Suud'un bu hamlesinde, İsrail'in azılı düşmanı durumundaki Hamas ile ilgili bir madde, önce yaptırımların en başında dile getirilmiş ama sonra listeden çıkartılmıştı.

Hamas'a operasyon

Tarihsel olarak İhvan'ın bir kolu olarak doğmuş olan Hamas, başka yollardan zaten bir süredir sıkıştırılmakta ve Suud'un 2015 sonrasında şekillenen, İsrail ile artan işbirliği çizgisine uymaya zorlanmaktaydı. Örgütün 1 Mayıs 2017'de yayınladığı yeni siyaset belgesinin bu tür bir girişimin sonucu olduğu Gerçek sitesinde daha önce ortaya konulmuş ve Hamas'ın İran'a yakın ve daha mücadeleci askeri kanadı ile Katar çizgisindeki siyasi kanadı arasındaki farklılıkların, dış basınçların tesiri ile örgütün yalpalamasına yol açtığına işaret etmiştik. Zira Hamas, bu yeni belgede İsrail'i üstü kapalı bir şekilde tanıyordu. Aynı belgede, örgütün kendisini İhvan'dan ayırması ise şimdi daha iyi anlaşılıyor. Katar'a yapılan operasyonun bir benzerinin Hamas'a bir süre önce yapıldığı, örgütün dış baskılar sonucunda Suud'un istediği çizgiye yaklaştığı artık görülebilir. Bu yaklaşımın ne ölçüde gerçekleşeceğini örgütün içinde az önce belirttiğimiz farklı grupların tavırları ve güçleri belirleyecek.

Muhammed Dahlan hazırlanıyor

Burada başka bir önemli nokta, Suud'un Filistin konusundaki kirli işlerini yapma görevini Birleşik

* Siyonizm işbirlikçisi Muhammed Dahlan piyasaya sürüldü

Arap Emirlikleri'nin (BAE) üstlendiğinin anlaşılması. BAE, daha önceleri sadece Filistin yönetiminin finansörlerinden birisi iken, son dönemde belirleyici bir role soyunuyor. Özellikle Gazze'deki koşulların Siyonistler ve işbirlikçileri tarafından giderek ağırlaştırılması, Hamas'ı BAE ile işbirliği yapmaya zorluyor. Burada devreye giren bir diğer unsur da Mısır. Geçtiğimiz ay Kahire'de Hamas ile yapılan görüşmelerin ardından Mısır, Refah sınır kapısını açmaya hazırlanıyor. BAE ve yanı sıra, Mısır'ın girişiminde rol oynayan en önemli isim, daha önceleri BAE'ye sürülmüş, hakkında yolsuzluk ve Siyonizmle işbirlikçilik iddiaları bulunan, El Fetih'in Gazze'deki

eski lideri Muhammed Dahlan. BAE ve Mısır'ın, Dahlan aracılığıyla Hamas'ı kendileri ile birlikte çalışmaya zorlayacakları konuşuluyor. Eğer bu gerçekleşirse, Hamas, Siyonist oluşum ile masaya oturmaya da zorlanabilir. Dahlan'ın uluslararası ajanslara aktardıklarından anlaşıldığı kadarıyla Mısır, Hamas'la bir anlaşma sağlanması durumunda sınırı açmaya hazır. Yine, BAE tarafından Mısır'a yapılacak ve Gazze'ye elektrik verecek bir santral için de 100 milyon dolar vaat edildiği anlaşılıyor. Mısır, daha şimdiden görüşmelerin bir ilk sonucu olarak Gazze'ye santrallerde kullanılmak üzere düşük fiyatla dizel yakıt temin etmeye başladı. Tüm bunların İsrail'in de

onayı alınmadan yapılıyor olması, elbette olanaksız.

Bu tür bir operasyonun sonucu, Hamas'a diz çöktürülmesi ve bu sayede Siyonist işgalcinin rahatlamasının yanı sıra, Mısır'ın bölgedeki kontrolünün artması ve Mahmud Abbas yönetiminin ambargo koyduğu Muhammed Dahlan'ın politikaya (BAE'nin kuklası olarak) dönmesi olacak. Filistin halkının el Aksa kaplarına hücum ettiği, yeni bir intifadanın olası olduğunun bile konuşulduğu bir dönemde, emperyalistler ve Siyonistler rahat bir nefes alacak. Bir başka olası sonuç da, Hamas içerisindeki gerilimin, bu sefer de Dahlan ile işbirliği yapıp yapmama üzerinden güçlenerek örgütü dağılmaya götürmesi. Her durumda, kaybeden Filistin halkı olacak.

Suud Filistin'de İsrail'in vekili

Durum şöyle özetlenebilir: eskiden İran ve askeri kanat Hamas'ın İsrail'e karşı uzlaşmaz bir çizgi izlemesi yönünde etki yaparken, Katar onu bir ölçüde yumuşatıyordu. Şimdi Katar'ın yerini almaya hazırlanan BAE ve Mısır (ve onların ardındaki Suud) Hamas'ı yumuşamaya değil tam bir teslimiyete sürüklüyor. Bu yüzden, Hamas'tan siyasi bir beklenti içerisinde olmaksızın, bu gerici operasyona dikkat çekmek çok önemli!

El Aksa

Kudüs'te Siyonist işgale direniş

Filistin halkı için sembolik öneme sahip mekânlardan, Filistin'in tarihi başkenti Kudüs'te bulunan Mescid-i Aksa ve etrafı günlerdir işgalci devlet İsrail'in kuşatması altında. Resmi açıklamalara göre, 14 Temmuz'da Filistinli üç genç direnişçi, Mescid-i Aksa'nın giriş noktalarından birinde konuşlandırılmış işgalcinin polisine karşı bir eylem düzenleyerek iki polisi öldürmüş ve kendileri de işgal güçleri tarafından katledilmişti. Eylemin hemen ardından İsrail, yıllar sonra ilk defa Cuma namazında Filistinlilerin Mescid-i Aksa'ya girişini yasaklayarak, mescidin kapılarını halka kapattı. İşgal güçleri, Filistin genelinde ve yurt dışında yükselen tepkiler üzerine kapıları tekrar açmak zorunda kalsa da, mescidin bütün giriş noktalarına metal detektörler yerleştirdi, şehri abluka altına aldı.

Siyonistlerin saldırganlığına Filistin halkı direnişle cevap verdi. Mescid-i Aksa'nın önü günlerce kitlesel eylemlere sahne oldu, Filistin'in pek çok şehrinde halk akın akın sokaklara çıktı. Mescide işgalcilerin yerleştirdiği metal detektörlerden geçerek girmeyi reddeden Müslüman Filistinliler, gi-

riş noktalarında polis ablukasında namaz kılarırken, Hristiyan Filistinliler de eylemlere destek verdi. Kitlesel direniş bastırmak, halkı sindirmek için Siyonistler pek çok şehirde baskınlar düzenledi, çok sayıda Filistinliyi tutukladı. Uluslararası medya sayıyı dört ile sınırlasa da Filistin kaynaklarına göre işgal güçlerinin saldırılarında en az 14 Filistinli şehit düştü, yüzlerce yaralandı.

Filistinlilerin öfkesinin dinmemesi sonucunda, iki haftanın ardından, İsrail geri adım atarak metal detektörleri kaldıracağını açıkladı. Ancak günler sonra yeniden Mescid-i Aksa'ya giren Filistinliler işgal polisinin saldırısıyla karşılaştı. Kriz ilk çıktığında İsrail bayraklarıyla mescide giren Siyonist yerleşimciler işgal polisinin koruması altındaki provokasyon girişimlerini Eski Kudüs'te toplanıp El Aksa'daki Filistinlilere saldıracak kadar ileriye götürdüler. Filistinlilerin eylemleri ve Siyonistlerin saldırganlığı da direniş de günlerdir sürüyor.

Esas hedef Kudüs'e el koymak

Güvenlik önlemi adı altında uygulanan bu saldırgan politika-

nın arkasında İsrail'in işgali yaygınlaştırma ve Kudüs'ü Araplardan arındırarak İsrail'in başkenti yapma hedefleri yatıyor. İsrail, uluslararası hukuku da ayaklar altına alarak inşa ettiği yeni yerleşim yerleri ile Filistin topraklarının giderek daha fazlasını işgal ediyor. Buralara yerleştirilen Siyonistler sistematik olarak, özellikle işgal altındaki Doğu Kudüs ve Batı Şeria'da Filistinlilere saldırıyor. İşgal güçleri Filistinlilerin evlerini yıkıyor ve arazilerine el koyuyor. Son yıllarda işgale ve İsrail'in toprak hırsızlığına karşı Filistinlilerin öfkesi gittikçe büyüyor.

Bütün bunlar olurken, yeri geldiğinde Filistin'i bir iç politika malzemesi olarak kullanan Erdoğan'ın, Siyonist işgalcilere karşı hiçbir somut adım atmadığı görülüyor. Aksine, bu yılın sonunda bir sonuca bağlanması beklenen doğalgaz anlaşması için yapılan görüşmeler bütün hızıyla devam ediyor. Türkiye emekçi halkının kalbi Kudüs'te, Batı Şeria'da işgalcilere direnen Filistin halkıyla birlikte atarken, AKP iktidarı Filistinlilerin doğalgazının çalınıp, Avrupa'ya pazarlanmasına ortak olmaya hazırlanıyor!

İşçi sınıfı Siyonistlerle normalleşmeyi kabul etmeyecek!

27 Temmuz'da İzmir'de bulunan Schneider Electric fabrikasında çalışan Birleşik Metal-İş sendikasına üye işçiler, direnen Filistin halkıyla dayanışma için basın açıklaması yaptı. İşçiler açıklamada, yaşananların dinler arası bir çatışma olmadığını, Filistin halkının yaşam hakkının ihlal edildiğini vurguladılar. Emperyalizmin ve Siyonizmin kirli yüzünü teşhir eden işçiler, Filis-

tin halkına yönelik tüm baskıların son bulmasını talep ettiler.

Türkiye burjuvazisinin çıkarları İsrail ile ekonomik, politik ilişkileri sürdürmekten yana, Siyonistlerle normalleşme anlaşmaları imzalamaktan yana, doğalgaz hırsızlığına bu ülkeyi ortak etmekten yana. Türkiye işçi sınıfı ise Filistin halkının haklı mücadelesinin dün olduğu gibi, bugün de yanında!

Suriye'de paylaşım mücadelesi kızışıyor

Suriye'de DAİŞ'in, en büyük finans ve nüfus kaynağı olan Musul'u kaybetmesi, başkenti olarak gördüğü Rakka'nın kuşatma altında olması ve hemen hemen her cephede gerilemesi umulduğu gibi Suriye'de suların durulmasına ve barışın ufukta gözükmesine neden olmuyor. Tam tersine DAİŞ'in gerilemesi Suriye üzerindeki paylaşım mücadelesini kızıştırıyor.

ABD Kuzey Suriye'ye iyiden iyie yerleşiyor

ABD emperyalizmi, İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri'nin güvenliğini sağlamak üzere birtakım adımlar attı. Esas üslenmekte olduğu bölge ise Rojava. DAİŞ'in Kürt halkına yönelik katliamlarını istismar eden ABD, bölgeye iyiden iyie yerleşti.

Kobani ve başka bölgelerde kurdukları 10 askeri üsse ait görüntüler Türkiye basınına yansıdığı anda yaşanan polemikler oldukça ilginçti. ABD, bu haberlerin askeri sırları ifşa ettiğini ve Amerikan askerlerinin güvenliğini tehlikeye attığını söyledi. Cumhurbaşkanlığı sözcüsü ise Anadolu Ajansı'nı "bir haber ajansı olarak konuyu gündeme almış olabilir" diyerek savundu. Bu sözler elbette ki Suriye'ye silah taşıyan MİT TIR'ları haberi dolayısıyla tutuklu ve tutuksuz yargılanmakta olan gazetecileri akla getirdi.

MİT'in TIR'ları ABD'nin üsleri

MİT TIR'larının insani yardım taşımadığı ne kadar açık ise ABD üslerinin de Kürt halkı dâhil olmak üzere bölge halklarının güvenliğini sağlamaya yönelik olmadığı o kadar ortadadır. ABD üsleri Suriye'de bir emperyalist işgalin dayanak noktalarıdır. Rojava'da etkin olan Suriye Demokratik Konseyi eş başkanı İlham Ahmed, Amerikalıların Rakka'nın alınmasından sonra da

bölgede uzun süre kalması gerektiğini savunarak, Suriye'de demokratik bir rejim kurulmasında ABD'nin önemli rol oynayacağını ileri sürdü.

Bu son derece yanlış bir tutumdur. Suriye'de emperyalizmin kalıcı olmasını savunmak, Kobani'de kuşatma altındayken can havliyle askeri desteği kabul etmek ve canı çeteleri savuşturmaktan farklıdır. Kürt halkı özgürlüğünü emperyalizmin taşeronluğunu yaparak elde edemez. Rojava'da kurulan ABD üslerinin en başta Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkının önünde birer engel olduğu kısa zamanda görülecektir. Dahası ABD, Kürtleri kendine muhtaç etmek için halklar arasındaki düşmanlığı körüklemekten fayda sağlayacaktır. Bu yüzden

SDG güçleriyle Rakka'nın güneyinden stratejik Deyr ez Zor'a doğru ilerleyen Suriye ordusu arasındaki çatışmaları kışkırtmaktadır.

İdlib'de taşeronlar arası savaşı

Suriye'nin bir başka sıcak bölgesi ise İdlib. Halep'in Esad'ın eline geçmesinin ardından göz ardı edilen bu bölge sivil nüfusun yanında tekkerci mezhepci örgütlerle doldu. Son dönemde bu bölgede adını Heyet Tahrir Şam (HTŞ) olarak değiştiren ve bir dizi örgütü çatısı altında toplayan El Kaide kökenli yapı (eski El Nusra) ile Türkiye ve Batı emperyalizmi destekli yine Sünni mezhepci karakterdeki Ahrar-üş Şam örgütü sert çatışmalar yaşadı. Çatışmalar sonucunda

Türkiye sınırı HTŞ güçlerinin eline geçmiş bulunuyor. Rusya ile yapılan çatışmasızlık bölgesi anlaşmasında Türkiye'nin İdlib'in kuzeyinde asker bulundurması öngörülmüştü. Ancak bunun şu anda HTŞ güçleriyle sıcak çatışma içine girmeden gerçekleşmesi mümkün görünmüyor.

Afrin tuzağı

Kürtlerin hâkim olduğu Afrin bölgesi ise kuzeyden Türk Silahlı Kuvvetleri ve doğudan TSK destekli ÖSO güçleri tarafından askeri baskı altına alınmış durumda. Sınır bölgelerindeki çatışmalar ve yer yer topçu atışlarının bir askeri operasyona dönüşüp dönüşmeyeceği henüz belirsiz. Rusya'nın tavrı önemli çünkü bu ülke Afrin'de hâlâ

asker bulunduruyor ve Türkiye bu bölgeye askeri operasyon yapmak için Rusya'dan açık çek almış değil. Rusya, Afrin bölgesini bir pazarlık kozu olarak elinde tutuyor.

Türkiye açısından Afrin'e girmenin yeni bir kapana sıkışmak demek olduğunu Gerçek gazetesi daha önce yazdı. Ancak içeride sıkışan AKP'nin şovenist bir propaganda ile kamuoyu desteği aramak için böyle bir operasyonu zorlamak istemesi kimseyi şaşırtmamalı. Ancak bu siyasi hesapların bir ucunda her zaman Türk, Kürt ve Arap emekçi çocuklarının kanı ve canı olduğu asla unutulmamalı.

Yeni kanlı senaryolara hayır!

Afrin'e girmek için yeşil ışık yakılması karşılığında Türkiye'nin bir de İdlib'deki gayya kuyusuna girmesi ve ne Rusya'nın ne de ABD'nin içine girmek istemediği kirli işleri halletmeye soyunması muhtemeldir. İşçi ve emekçiler tüm bu senaryolara kati olarak karşı durmalıdır. Türkiye'nin dış politikasının ve özeld Suriye politikasının komşu devlet ve halklarla barışı ve kardeşliği temel alması işçi ve emekçilerin çıkarıdır. Bu barış ve kardeşlik dünyasına çiçekli yollardan geçerek gidilemez. Hiçbir zaman unutmayalım ki ortak düşmanlar olan emperyalizm ve Siyonizme karşı mücadele, halklar arasındaki barış ve kardeşliğin yegâne harcıdır.

Barzani'nin bağımsızlık referandumu

Kürtlere özgürlük vaadi mi yoksa esaret mi?

Irak Kürdistanı'nda 25 Eylül'de bağımsızlık referandumu yapılması planlanıyor. Kerkük'ün de tartışmalı bölge statüsünden çıkarılıp Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne (KBY) bağlanmasını öngören referandum, Irak ve bölge çapında ciddi gerilim ve tartışmalara sebep olmuş durumda. KBY peşmergelerinin DAİŞ'e karşı Kerkük başta olmak üzere tartışmalı bölge statüsündeki yerlerde askeri ve siyasi bir hâkimiyet sağlamış olması referandumun fiili dayanağını oluşturmaktadır.

Kürtler ne diyor?

Her şeyden önce bir milletin bağımsızlığı o milletin kendi kaderini tayin etmesinin parçasıdır. Dolayısıyla Kürdistan'da yapılması planlanan referandum her şeyden ve herkesten önce Kürt halkını ilgilendirmektedir. Bu anlamda bakıldığında Barzani'nin Kürt halkının iradesi hilafına bölgesel yönetimin başında bulunduğu, görev süresi dolduğu halde kaybetme kaygısıyla seçimleri yaptırmadığı ve adeta KBY Başkanlık koltuğunu gasp etmiş olduğu, muhalif Goran hareketinin bakanlarını bölgesel yönetimden ihraç ettiği de hatırlanmalıdır. Ayrıca gerek Rojava gerekse de Sincar bölgelerinde Tür-

kiye ile yakın bir ittifak içinde olan Barzani'nin sık sık PYD ve PKK ile karşı karşıya gelmekte olduğunu da bu tabloya eklemek gerekir. Barzani ve Talabani referandumu desteklerken, Goran hareketi tüm muhalif duruşuna rağmen referandumu boykot etmeyip, evet oyu vereceğini açıkladı. PKK çizgisindeki kesimler ise referandumun bir hak olduğunu ama başarı getirmeyeceğini savunmakta.

İran karşı, Irak mesafeli, Türkiye göz kırpmıyor

Kürt halkının sınırları içinde yaşadığı dört ülkeden, hâlihazırda KBY'nin içinde yer aldığı Irak'ın merkezi hükümeti, referandum yapılsa bile Kürdistan'ın bağımsız olamayacağını söylüyor. İran, referandumu karşı ve dini lider Ali Hamaney, Irak hükümetini bu referandumu engellemeye çağırıyor. Suriye'nin mevcut parçalanmış haliyle Kürdistan referandumu ile ilgilenecek hali yok. Türkiye'nin tavrı ise son derece ikircikli. Resmi ifadelerde Irak'ın toprak bütünlüğü vurgusu yapıyor ama satır aralarında referandum ve bağımsızlığa göz kırpmıyor. Örneğin Erdoğan bizzat referandumu karşı çıktığı bir konuşmada "temenni ederdik ki isti-

şare yoluyla yapılsın" diyor, İbrahim Kalın da "biz bunun yanlış bir adım olacağını düşünüyoruz. Hele ki şu konjonktürde, güvenlik risklerinin bu kadar had safhada olduğu bir dönemde böyle bir konunun gündeme getirilmesini doğru bulmuyoruz" diyerek Ankara açısından ilkesel değil konjonktürel bir yaklaşımın işaretlerini veriyor.

Barzani'nin referandum yapılabileceğini açıklamasına giden olaylar silsilesi de enteresan. Hatırlanacağı gibi Mesud Barzani, 26 Şubat'ta Ankara'ya gelmiş, Atatürk ve Esenboğa havalimanında KBY bayrağının göndere çekilmesi ile Barzani'nin Binali Yıldırım'la KBY bayrağı önünde görüşmesi büyük tartışma yaratmıştı. Binali Yıldırım da bayrak asılmasını savunmuştu. Barzani Ankara'dan döndükten sonra Newroz kutlamaları vesilesiyle Kerkük'te KBY bayrakları asmış, bir hafta sonra da resmen bağımsızlık referandumu kararını açıklamıştı.

Emperyalistler temkinli, İsrail destekçi

Emperyalist güçler arasında, ABD referandumun zamanlamasına karşı çıkarken, Almanya Irak'ın toprak bütünlüğüne daha açık bir

vurgu yapıyor. Fransa'nın ise referandumu daha sıcak baktığı görülüyor. Barzani'nin en ateşli destekçisi ise İsrail. Barzani'nin başdanışmanı Muhammed Salih Cuma bunu açıkça teyit ederek: "Başkan Barzani bugün isterse, İsrail hemen ordusunu gönderir ve İran'a karşı konumlandırır" diyor ve Suudi Arabistan'ın da benzer bir tutum alacağını söylüyor.

Tüm bu yaklaşımlar içerisinde neredeyse herkesin hemfikir olduğu nokta ise referandumda evet çıkmasının derhal bir bağımsızlık anlamına gelmeyeceği. KBY de bunu doğruluyor ve yetkili ağızlardan referandumdan sonra bağımsızlık ilan etmeyeceklerini söylüyor. Ancak olası bir evet sonucunun ellerinde güçlü bir koz olacağı da ortada.

Barzanistan Kürtlere ne vadediyor?

Barzani'nin Kürdistan'ın bağımsızlığı için izlediği stratejinin Kürt halkının iradesine değil emperyalizmin, Siyonizmin ve/veya Türkiye'nin himayesine dayandığı gözüküyor. Kürdistan, Kürt halkının özgür ve başka halklarla eşit koşullarda yaşayacağı bir ülke mi olacak yoksa Türkiye içindeki Kürt hare-

ketinin Barzanicileştirilmesi yoluyla tasfiyesi karşılığında Türkiye'nin himayesine mi girecek? İran'a karşı tampon olmak üzere yeni bir İsrail mi olacak? Ya da ABD emperyalizminin gözetim ve denetimi altında tüm bu işlevleri yerine getiren yeni bir sömürge mi olacak? Bu seçenekler en önce Kürt halkına felaket ve esaret getirecektir. Halklar arasındaki düşmanlık Kürtler dâhil tüm halkların sadece bugünü değil yarını da karartacaktır.

Doğru yol nasıl bulunur?

Türk, Arap ve İran emekçi halklarının Kürt özgürlüğünden, Kürtlerle eşitlik ve kardeşlikten göreceği zarar yoktur. Emperyalizm, Siyonizm ve sömürgecilik Türk, Kürt, Arap ve İran halklarına toptan zarar vermektedir. Bu karmaşa içinde doğru yol aynı anda emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele edip ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına sahip çıkmakla bulunabilir. Bu yolun Barzani gibi işbirlikçilerle de emperyalist, Siyonist ve sömürgeci güçlerle de yürünemeyeceği açıktır. Kürtlerin çoğunluğunun esaretinin devamı pahasına bağımsızlık, Kürt halkının kaderini tayini anlamına gelmez.

Tutuklu vekiller, susturulan meclis: başkasını ezen bir ulus özgür olamaz!

HDP Eş Başkanları Selahattin Demirtaş ve Figen Yüksekdağ dâhil Şubat ayında 13'e ulaşan tutuklu HDP'li milletvekili sayısı, tahliyeler, yeniden tutuklanmalar, adli kontrol şartıyla serbest bırakılmalar derken en son 10'a düşmüştü. HDP'lilere, 14 Haziran'da tutuklanan CHP milletvekili Enis Berberoğlu eklenmişti. Daha önce Figen Yüksekdağ'ın cezası kesinleştiği için milletvekilliği sona erdirilmişti. Geçtiğimiz ay da HDP'li vekillerden Tuğba Hezer ve Faysal Sarıyıldız'ın devamsızlık gerekçesiyle milletvekillikleri meclis kararıyla düşürüldü.

Hukuki bir sürecin işlemediği açık. Öyle olsa, Demirtaş'ın, zorunlu olmadığı halde mahkemeye kelepçeyle getirilmesinde ısrar edilmezdi. Ya da eski Başbakan ve AKP Genel Başkanı Ahmet Davutoğlu meclisin yolunu unutmışken, üniversite talebesi gibi kendi yerine başkasına imza atırdıkça, Tuğba Hezer ve Faysal Sarıyıldız'ın vekillikleri "devamsızlık" gerekçesiyle düşürülmezdi. Her şeyden önce mahkemeler hukuki yönden hareket etseler Anayasa Mahkemesi'nin Mustafa Balbay davasında oluşturduğu içtihadı göre davranır ve milletvekillerini tutuksuz yargırlardı.

Dokunulmazlıkların kaldırılmasından tutuklamalara kadar bütün yapılanlar muhalefeti susturmaktan başka bir amaç gütmüyor. Başta HDP'lileri yalnız bırakan, şovenist propagandanın etkisiyle AKP-MHP bloku tarafından "terörist" olarak suçlananlarla yan yana görünmemeye çalışan CHP sıranın kendisine geldiğini Enis Berberoğlu ile gördü. Ancak mesele şu ya da bu parti değil. Önemli olan ülkenin emekçi sınıflarının çözüm bekleyen büyük sorunlarıdır. Demirtaş ve HDP'liler hapse atıldığında

Kürt sorunu çözülmedi. Sadece baskı altına alındı. Böylece sorun çözülmek bir yana daha da büyüdü. Enis Berberoğlu MİT TIR'ları haberi yüzünden tutuklandığında Türkiye'nin felaketlere yol açan Suriye politikası düzelmedi. Son olarak Hatay sınırı neredeyse tamamen El Kaideci tekkir katillerin kontrolüne girdi. Suriye politikası hâlâ tam bir bataklık.

En önemlisi de sadece muhalefetin değil bir bütün olarak meclisin sesi kısılıyor. 16 Nisan referandumuna konu olan ve TBMM'yi tümünden etkisizleştirmekte olan anayasa değişikliklerinin 2019'da yürürlüğe girmesi öngörülüyor. Ama istibdad cephesi meclisin sesine o zamana kadar bile tahammül göstermiyor. Meclis tatile girmeden değiştirilen iç tüzükle, artık grup önerilerine sınırlama getirilmesi, grup sözcülerinin 10 dakika konuşma hakkının kaldırılması, meclis araştırma önergelerinin okunmaması, usul tartışmalarında meclis başkanına takdir yetkisi verilerek fiilen bu tartışmaların kaldırılması, yoklama ve karar yeter sayısı itirazlarına kısıtlama getirilmesi, milletvekillerinin pankart döviz vb. açarak vatandaşın sorun ve tepkilerini meclis gündemine taşımalarının "kınama cezası" ile cezalandırılması söz konusu.

Büyük oranda Kürt halkının oylarıyla seçilen ve Kürtlerin taleplerini seslendiren HDP'lilerin yaşadığı baskılar ve bu baskıların dalga dalga tüm emekçi halkı etkisi altına alması Karl Marx'ın sözünü doğruluyor: başkasını ezen bir ulus özgür olamaz! O halde Türkiye'nin işçi ve emekçileri için "işçilerin birliği ile halkların kardeşliği"ni birlikte savunmak, istibdada karşı hürriyet mücadelesinin mutlak bir gereğidir.

Amaç resmi nikâhı mı, imam nikâhını mı yaygınlaştırmak?

25 Temmuz günü AKP, hazırladığı Nüfus Hizmetleri Kanunu'nda değişiklik tasarısını meclise sundu. Bu tasarıya göre il ve ilçe müftülerine ve bu müftülerin yetki verdiği imamlara da evlendirme yetkisi veriliyor.

Tasarı laikliğe karşı olduğu ve kadınların mevcut haklarını geriye götürdüğü gerekçesiyle başta kadın örgütleri olmak üzere geniş bir kesimden tepki gördü. Biz de bu değişikliğin ne anlama geldiğini, tasarının gerekçesinden ve AKP kanadının savunmalarından yola çıkarak anlamaya çalışalım. Zira müftülerin tam olarak nasıl bir nikâh kıyacağı, belediye memuru ile aynı sözleri mi sarf edeceği, daha doğrusu medeni hukuka bağlı kaldığı söylene de en azından şeklen hangi hukuka göre nikâh kıyacağı belli değil. Konu bilinçli olarak her zamanki gibi muğlak bırakıldığından bir analize ihtiyaç duyuyor.

Belediye memurları yetmiyor mu?

Öncelikle gerekçeden başlayalım. Tasarının gerekçesi "vatandaşların evlendirme işlemlerini kolaylaştırmak, daha kolay ve seri bir şekilde hizmet alımını sağlamak" olarak ifade ediliyor. İnsanın aklına, zor muydu, memur eksikliği mi yaşıyordu soruları geliyor hemen. Cevabı elbette hayır, halkın böyle bir ihtiyacı olmadığı açık. Öyleyse başbakan yardımcısı Bekir Bozdağ'ın savunmasına bakalım. "Değişiklik, vatandaşımıza, resmi nikâh kıyanlara ilaveten yeni seçenekler sunarak resmi nikâhı teşvik etmekte ve kolaylaştırmaktadır" diyor. Buradan gerekçede yer alan kolaylıktan kastın ne anlama geldiği açığa kavuşuyor. Müftünün kıyacağı nikâh yeni bir seçenek olan resmi imam nikâhı oluyor.

AKP milletvekili Orhan Deligöz ise bunu doğruluyor: "Vatandaşlarımız gidiyor, belediyede nikâh yapıyorlar, o nikâhı yaptırdıktan sonra da nikâh evrakını götürüp imamlara da imam nikâhı yapıyorlar. Malumunuz bizde imam nikâhının bir resmi geçerliliği yoktur. Vatandaşlarımızın işi kolaylaşsın diye, öyle düşünen vatandaşlarımızın diyelim, o mânâda düşünen vatandaşlarımız bir defada iki iş olmasın, isteyen gitsin

müftüye."

İmam nikâhı resmileşiyor

Muğlaklık bir nebze olsun azalıyor. Her ne kadar medeni hukuk bağlayıcılığında olsa da, neticede imam nikâhı kıyacak olan müftü, bunu İslami yöntemlerle ve İslam hukukuna dayalı olarak yapacaktır. Elbette laiklik ilkesine aykırıdır ve hukukta ikiliğe sebep olmaktadır. Evlenen çift için pratikte medeni hukuk kadar İslam hukuku da belirleyici olacaktır. İmam nikâhının resmileştirilmesiyle de ağırlığını arttıracaktır. Bu durum kaçınılmaz olarak kadınları mevcut konumdan daha geri bir pozisyona düşürecektir.

Toplumdaki yansımalarını ise şimdiden öngörebiliriz. Pek çok yerde belediye memuru yerine müftüye nikâh kıydırma yönünde mahalle baskısı ortaya çıkacak ve imam nikâhı yaygın nikâh biçimi haline gelecektir. Böylece medeni kanuna dayalı bir hukuk sözleşmesi olan evlilik, dini hükümlerle düzenlenmeye başlayacaktır.

Gelelim Bozdağ'ın savunmasındaki diğer hususa. Bozdağ, bu değişikliğin resmi nikâhı teşvik edeceğini ve arttıracağını söylüyor. İki yıl önce, 2015 Mayıs'ında Anayasa Mahkemesi kararıyla imam nikâhı kıymak için önce resmi nikâh kıyma şartı kaldırılmasaydı kendisine inanabilirdik belki. Zira resmi nikâhı teşvik etmek isteyen bir hükümet ilk önce bu şartı tekrar getirmeli.

AKP bir kez daha saldırıyor

Bugüne kadar AKP'nin kadınları ilgilendiren konularda yarattığı her gündem, meclise sunduğu her tasarı kadınların aleyhine oldu. Tecavüz ettikleri kadınla evlenen tecavüzcünün aklanmasını öngö-

ren o meşhur önergeden, şiddet mağduru kadının mesai saatlerinde polise başvurmasını salık veren boşanma komisyonu raporlarına kadar AKP'nin mazisi bir hayli karanlık. 15 yıllık kadın düşmanı politikaları ortada. Bu tasarıdan da bir hayır çıkmayacağı açık.

AKP'nin esas amacı toplumsal hayatı İslami kurallara çerçevesinde yeniden düzenlemektir. İmam hatip okullarının yaygın ve esas eğitim kurumları haline getirilmesinde, evrimin çıkarılıp cihadın yerleştirildiği müfredat değişikliklerinde olduğu gibi bu tasarının amacı da budur.

Devletin görevi dinin toplum yaşamındaki etkisini arttırmak değil, herhangi bir ayırım gözetmeksiz toplumun yaşamı herkes için eşit ve güvenli hale getirmektir. Bilhassa kadınların ve çocukların hakları devletin güvencesi altında olmalıdır, bunlar dini ve toplumsal kuralların insafına bırakılamaz. Laiklik bu nedenle önemlidir ve vazgeçilmez bir ilkedir.

Bu AKP'nin ilk ve son icraatı değil elbette. Kasım 2016'da gece vakti, mecliste neredeyse kimse yokken çocukların tecavüzcüsüyle evlendirilmesini düzenleyen önergeyi meclise sunmuşlar ve jet hızıyla oylayıp Meclis Genel Kurulu'nda kabul ettirmişlerdi. Ancak yasalaşması o kadar kolay olmamıştı. Binlerce insanın tepkisi ile karşılaşıncaya önergeyi geri çekmek zorunda kalmışlardı. Şimdi ise yine aynı kapıya çıkacak bir tasarımı başka bir şekilde sokarak yasalaştırmaya çalışıyorlar. Ancak unuttukları bir şey var: AKP'nin her fırsatta kadınları toplumdan soyutlama ve aşağılama hamlelerine karşı kadınların cevabı yine mücadele olacaktır.

Sözlü beyanla bildirim neyi amaçlıyor?

Meclisin tatil olmasına 5 gün kalmışken sunulan "Nüfus Hizmetleri ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" müftülere nikâh yetkisinin yanı sıra bir başka önemli hususu da içeriyor. Tasarıya göre sağlık personelinin bilgisi dışında gerçekleşen doğumların bildirimini sözlü olarak yapılacak.

Mevcut yasada "sağlık personelinin takibi dışında doğan"

çocuklara dair bir düzenleme bulunmazken tasarıda böyle bir yenilik getiriliyor. Bu demek oluyor ki tacizi, tecavüzü, çocuk istismarını engellemeyip kayıt dışı doğumların önünü açan AKP iktidarı fiili durumu hukuki duruma çevirme derdine düşmüş yine. Bu "tecavüze uğrayan doğursun gerekirse devlet bakar" zihniyetinin yasaşmış hâlidir. Düzenlemenin

devamında yer alan "beyanın teyidi amacıyla mülki idare amirinin emriyle, aile hekimlerinin aracılığıyla araştırma yapılır" cümlesi göz boyamadır. Bu araştırma yapılmazsa olacak olan şudur: bir kişi istismar ettiği bir çocuktan ya da bir kadından olan çocuğu yalnızca sözlü beyanla başka bir kadının çocuğuymuş gibi nüfusa kaydedebilecektir.

Gençlik mücadelesi

İstanbul Üniversitesi'nde istibdada karşı mücadele yılı

Geçtiğimiz dönem İstanbul Üniversitesi istibdada karşı mücadelenin keskinleştiği yerlendendi. 29 Ekim'de yayımlanan KHK ile üniversitemize mensup, yıllarca üniversitelerde AKP-cemaat kadrolaşmasına karşı mücadele vermiş, emeğin yanında saf tutmuş hocalarımız ihraç edildi. Bu ihraçlar üniversitede mücadelenin ateşini harladı. Ülkenin gündemine düşen ve istibdada karşı mücadele hattını ören eylemler gerçekleşti. Beyazıt Meydanı'nda "kahrolsun emperyalizm", "kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet" sloganları, ihraç edilen yoldaşımızca atılarak emperyalizme, sermayeye, istibdada karşı hürriyetin mücadelesine çağrı yapıldı.

Rektörlük, OHAL'e rağmen ve OHAL'e karşı mücadele eden öğrencileri polis ve özel güvenlik aracılığıyla engellemek için elinden geleni ardına koymadı. Çeşitli bahaneler öne sürerek siyaset yapma hakkımızı engellemeye çalıştı. Öğrencilerin ve üniversite emekçilerinin sermayenin istibdadına karşı vermiş olduğu fiili meşru mücadele, birçoğu gözaltı ile so-

nuçlanan polis saldırılarıyla karşılaştı. Üniversite yönetimi bizleri soruşturmaya boğarak yıldırıma çalıştı. Karşımıza çıkan tüm baskı ve tehditlere direnerek karşılık verdik. Bu süreçte iktidarın zayıflığı karşısında onun yardımına koşan faşist çeteler de istibdadın sopası olarak rektörlüğün ve polisin desteğiyle üniversitede palazlandı.

İstibdada karşı mücadele eden

öğrencileri üniversite girişinde didik didik arayan özel güvenlik, çoğunluğu üniversite öğrencisi olmayan faşist gürhunun okul içerisine elini kolunu sallayarak girmesine birçok kere müsaade ettiği gibi bu gürhunun öğrencilere saldırmasına da polis ile birlikte seyirci kaldı. Üniversitede 3-5 solcu, sosyalist, demokrat öğrenci yan yana geldiği anda okul bahçesinde biten polis Kürt öğrencileri

taciz eden faşistlerin sırtını sıvazladı. Bizler de polis ve faşist çetelerin saldırılarına karşı öğrenciler olarak kendi güvenliğimizi sağladık ve öz savunma yaparak faşist çetelerin saldırılarını püskürttük.

Özellikle referandum öncesi sermayenin ve emperyalizmin istibdadına karşı etkili bir "hayır" çalışması yürüten öğrencilere saldırılar yoğunlaştı. Faşist çeteler üniversite içerisinde devrimci öğ-

rencilerin etkisini kıramayacağını anlayınca üniversite dışında "hayır" çalışması yürüten arkadaşlarımıza pusu kurarak bizleri yıldırma amaçlı saldırılarda bulundu. Bunun mükafatı olarak da üniversite yönetimi, öğrencilerin ve emekçilerin tüm etkinliklerini çeşitli bahanelerle engellerken üniversitenin kapısını etkinlik yapmaları için faşistlere sonuna kadar açtı. Bu provokasyona müsaade etmeyen öğrenciler ise valiliğin vermiş olduğu izin bahane gösterilerek üniversiteye alınmadı.

Önümüzdeki döneme şimdiden hazırlanmalıyız. YÖK'ün sultası, atanmış rektörlerin üniversite öğrencileri ve emekçileri üzerindeki boyunduruğu sertleştikçe, faşistler zincirlerinden boşanmaya devam edecektir. Bu süreci tersine çevirmek, zincirlerimizi kırmak elimizdedir. İstibdadı yenmek için üniversitenin tüm bileşenleriyle bir arada örgütlü mücadeleyi yükseltmeli, kazanımlarımızı sonuna kadar savunmalıyız.

*İstanbul Üniversitesi'nden
DİP'li Öğrenciler*

Eskişehir'de gençliğe uygulanan baskılar zirve yaptı!

Bildiğimiz üzere 15 Temmuz darbe girişiminin ardından AKP iktidarı, Fethullah Gülen cemaatiyle mücadele bahanesiyle OHAL ilan etti. Bunun sonucunda cemaatle hiçbir vakit ilişkilenebilen binlerce kamu emekçisi de işinden oldu, açığa alındı, hapsedildi. Peki, bu OHAL süreci öğrenci gençliğe nasıl yansıdı? Şöyle ki; sayıları yüzlerle ifade edilen ve kampüslerini bugüne dek AKP'ye, cemaatlara ve diğer gerici odaklara dar etmiş olan öğrenci gençlik bu süreçte hukuksuz soruşturmalara, kredi-burs kesmelere, okuldan ve yurtlardan atılmalarına maruz kaldılar.

Eskişehir'de kent nüfusunun büyük çoğunluğu olan öğrenci gençliğin nispi olarak politik duruşu sebebiyle bu saldırılar 15 Temmuz'dan yaklaşık 1 sene önce

başlamıştı. Sıradan basın açıklamalarına yüzlerce polis yığarak, bir tane afiş için üniversite kampüsünü polis ordusuyla doldurarak gençliği sindirmeye çalıştılar. Tabii ki bunlar hiçbir fayda etmedi. OHAL ile birlikte birçok yetkiyi gasp eden AKP iktidarı bu sefer de Eskişehir'deki öğrencilere hem adli soruşturmalar hem de okul soruşturmalarıyla organize bir biçimde hücum etti. Bunlar da hiçbir fayda etmeyince geçtiğimiz iki hafta içerisinde daha farklı bir saldırı başlattılar. Eskişehir'de ne kadar sosyalist öğrenci varsa onların, onlara selam verenlerin, kantinde yanlarına oturanların öğrenim kredilerini kestiler, KYK yurtlarından attılar. Öğrenim kredisi alan Devrimci İşçi Partili tüm yoldaşlarımız da bu öğrencilerin içindedir. Öğrencilerin büyük bir

kısmına kredisinin neden kesildiği bile tebliğ edilmedi. Tebliğ edilen arkadaşlarımıza gösterilen sebeplerin de hiçbir gerçekliği yok. Eskişehir'den DİP'li Öğrenciler olarak diyeceğimiz şudur: Fazlasıyla geri aldığımız 425 lira öğrenim kredisi zaten hiçbir öğrenciye yetmemekte. Bu yıla kadar başka başka kaynaklar yaratıp da yaşamımızı ve mücadelemizi sürdürdük. Bizleri 425 lira ile "terbiye" edebileceğinizi sanıyorsanız çok büyük yanılma içerisindediniz. Dönün ve geleneğimize bakın. Bizler devrim mücadelesi yolunda en ufak bir korku barındırmadan, her türlü bedeli ödemeye hazır bir biçimde yürüyen devrimci önderlerin ellerindeki kızıl bayrakları bugün sınıksız tutanlarız!

*Eskişehir'den DİP'li
Öğrenciler*

İstibdada karşı mücadele anti-emperyalizm ile kazanılır

AKP bir yıldır memleketi OHAL ile kontrol altında tutmaya çalışıyor. İçine girdiği her çıkmazı OHAL ile aşacağını düşünen AKP Suriye savaşını körüklüyor, siyasi baskıyı artırıyor, toplumsal muhalefeti susturmaya çalışıyor, gerek işten atılmaları gerekse kazanılmış hakları tırpanlayarak işçi sınıfına saldırıyor. Üniversiteleri baskı altında tutarak polisi ve yargısıyla, atadığı rektörlerin açtığı soruşturmalarda öğrenci gençliği sindirmeyi amaçlıyor. Tüm bunları yaparken de sermayeye ve emperyalizme yaranma çabalarından ödün vermiyor. AKP hükümeti patronlara OHAL'in onların güvencesi, emperyalist şirketlere ise memleketin kapılarının onlara sonuna kadar açık olduğunu belirterek adeta güven saçıyor. Çünkü onların geleceği sermaye ve emperyalizm ile iyi geçinmekte yatıyor. Bunların bedelini ise halka ödetmekten geri durmuyorlar.

Ancak bizim geleceğimiz, altını çizerek söyleyelim, istibdadı kabul etmek ile sermayeye uzlaşıp emperyalizmin kapılarını aşındırmak arasında gidip gelmiyor. Özellikle vurguluyoruz çünkü istibdadın al-

ternatifi olarak uzlaşmayı, emperyalizmden medet ummayı seçip, halka 2019 seçimlerini hedef olarak gösterenlere karşı da verilecek bir mücadelemiz var. Çünkü AKP istibdadını kurarken, yaranmaya çalıştığı sermayeye, emperyalizme başka bir açıdan dilenerek, onlardan medet umarak halkı 2019 seçimlerine odaklamaya çalışmak düpedüz hedef şaşırtmaktır. AKP'ye karşı mücadele ederken onun sırtını dayamaya çalıştığı kaynaklara karşı da mücadele etmek zaruridir. Çünkü hak gasplarının da siyasi baskıların da genç işsizliğin ve geleceksizliğin de Ortadoğu'daki savaşların da sorumluları AKP olduğu kadar, sermaye ve emperyalizmdir.

Türkiye gençliği sermayeye, emperyalizme karşı mücadele geleneğine sahiptir. Deniz Gezmişlere dayanan anti-emperyalist gelenek bugün de istibdada karşı mücadelenin temel taşı olmak zorundadır. Özgür bir gelecek patronlardan, emperyalizmden medet umarak değil, ancak ve ancak onlara karşı mücadele ederek kazanılır.

Ankara'dan DİP'li Öğrenciler

Dünya kazan devrim kepçe

Trump topun ağzında

Kimi "metal yorgunluğu"ndan şikâyet ediyor, kimi ise yorulacak kadar bir zaman bile bulamıyor. Trump'ın başkanlık seçimindeki zaferinin tarihe bir "ölü doğum" olarak geçmesi ihtimali basbayağı güçlenmiş durumda. Emperyalist sistemin efendisi ABD kriz içinde kıvrılıyor.

Temmuz'un son bir haftası içinde Beyaz Saray'ın iletişim uzmanları olarak en ön planda olan üç kişi tarihe karıştı. Trump, altı aydır yürütülen iletişim faaliyetine çeki düzen vermek üzere Wall Street'ten bir finans uzmanı olan Antonio Scaramucci'yi göreve getirdi. O göreve gelir gelmez, beceriksizliği Amerika'nın alay konusu haline gelmiş olan Sean Spicer istifa etti. Varan bir.

Ardından yeni iletişim uzmanımız bir gazeteciye Beyaz Saray genel kalem müdürü Reince Pribus'un "paranoyak şizofren" olduğunu, Trump'ın danışmanı, "alternatif sağ" (siz bunu "neo-faşizm" olarak okuyun) temsilcisi Steve Bannon'a ise yakası açılmadık cinsel küfürlerle hakaret etti. Gazeteci bunu yayınca da ona sitem etti. İşinin erbabi bir iletişim uzmanı! Reince Pribus işinden ayrıldı, Scaramucci'nin eşi derhal boşanma davası açtı, Trump da atanmasından bir hafta geçmeden Scaramucci'yi görevden aldı! Ne yönetim değil mi?

Bu arada Trump, Adalet Bakanı Jeff Sessions'a kendisinin seçim kazanmak için Rusya ile işbirliği yaptığı iddiasının soruşturulmasını bastırmadığı için saldırmaya başladı. Adamın ilginç bir yöntemi var. Bakanını görevden almak yerine twitter'da yıpratıyor! Anlaşılan bizim Diyanet İşleri başkanı gibi istifa etsin istiyor! Yerine Bekir Bozdağ'ı atayacak herhalde!

Adalet bakanından sonra sırada dışişleri bakanı var gibi görünüyor: Suud-Katar çelişkisinde Trump keskin biçimde Suud'un yanında yer alırken Rex Tillerson arabuluculuğa soyunmuş ve Trump'ın saldırgan ısrarına rağmen konumunu değiştirmemişti. Senato Trump'ın sağlık sigortası alanında Obama'nın "erişilebilir bakım yasası" olarak bilinen ve halka çok

kısmi kazanımlar getiren yasanın ilga etme çabasında bir tokat attı. Temsilciler Meclisi ise Rusya'ya yeni ambargo tedbirleri getirerek Trump'a karşı engelleyici bir politika güdüyor.

Rusya soruşturması ise devam etmekle kalmıyor, derinleşiyor. Trump'ın oğlunun Rusya ile görüşmeleri istihbarat ağına yakalanıyor. İfadesine başvuruluyor, ifadenin baba tarafından kelime kelime dikte edildiği ortaya çıkıyor. Damadın başı zaten uzun zamandır belada.

Amerika'nın siyasi sistemi perişan durumda. Buradan hayır da çıkar, şer de. Maalesef sol toplumun önüne bir mücadele programı getirmediği sürece, Trump'ın haline çok sevinmek için bir neden yok. Ama kapitalizmin ağa babasının hali herkese ders olmalı.

Azerbaycan Mansimovlarla Erdoğanların "kardeşliğine" karşı, yaşasın işçi sınıfının birliği!

Azerbaycan'ın Lenkeran şehrindeki bir süt fabrikasında çalışan yaklaşık 60 işçi bir yıldır maaşlarını alamadıkları için eylem yaptı. PalSüd MMC adındaki fabrika Türkiye'nin de çok iyi tanıdığı, Azerbaycanlı patron Mübarız Mansimov'un sahibi olduğu Palmali Holding'in 2008'de kurduğu bir fabrika. Fabrika, bünyesinde çalışan işçilere bir milyon manatın (Azerbaycan'da kullanılan para birimi) üzerinde borçlanmış durumda. Onlarca işçi maaşlarının ödenmemesi yüzünden evlerine eklemek götüremez halde. Ayrıca bu sorun yalnızca fabrikada çalışan işçileri değil, fabrikanın süt aldığı çiftliklerde çalışan işçileri ve köylülere de kapsıyor, onlar da zarar görüyor. Mübarız Mansimov'un kardeşi olan, fabrikanın başındaki patron Mais Mansimov işçileri sürekli oyalıyor.

Peki, Azerbaycanlı işçi kardeşlerimize aylardır bu çileyi çektioren patron kim? Sınıf kardeşlerimiz kime karşı mücadele ediyor? PalSüd'ün ve Palmali Holding'in sahibini Türkiye işçi sınıfı da yakından tanıyor. Çünkü yıllardır Türkiye'de yaşayan Mübarız Mansimov, hem Recep Tayyip Erdoğan ve ailesi ile hem de AKP'ye yakın burjuvaziyle çok sıkı bağları olan bir patron. Mansimov dünyanın en büyük denizcilik şirketlerinden birinin sahibi ve bu şirket başında Bilal Erdoğan'ın olduğu BMZ şirketi ile çalışıyor. Türkiye işçi sınıfı ile Mansimov nasıl mı karşı karşıya geliyor? Palmali Holding Petrokimya devi Petkim'i satın alan Azerbaycan devlet petrol şirketi SOCAR'a ortak. SOCAR&Turcas Petrokimya A.Ş. Petkim işçilerinin de hakkını yiyor. Hatırlatalım, İzmir Aliğa'daki Petkim işletmesinde toplu iş sözleşmesi süreci önemli

bir mücadeleye dönüşmüştü. Petkim işçisinin mücadelesi yalnızca Türkiye işçi sınıfını ilgilendirmiyordu. Çünkü Mansimov bugün dünyanın en zenginleri arasındaysa, bu iki ülkenin işçi sınıfını sömürerek kazandıkları sayesinde! Onun servetinin arkasında Azerbaycan ve Türkiye işçi sınıfının döktüğü ter, sarf ettiği emek vardır. Bugün hem Lenkeran'da, hem İzmir'de işçiler maaşlarını alamıyor veya bu işçilerin kazanılmı hakları patronlar tarafından gasp ediliyorsa, iki ülkenin işçi sınıfı için tek bir çıkış yolu var.

Mübarız Mansimov'un Türkiye'deki etkili ekonomik varlığı Türkiye burjuvazisi ile Azerbaycan oligarşisinin giderek iç içe geçtiğini gösteriyor. Bakmayın siz iki ülkenin egemenlerinin "iki devlet bir millet" diye yıllardır bize anlattıklarına. Onların sözünü ettikleri, Azerbaycan'ın ve Türkiye'nin patronlarının, daha çok kâr elde etmek için bir araya gelmesi, amaçları iki ülkede de işçi sınıfını daha rahat, daha çok sömürmek. Bizim onların bahsettiği türden bir birlikle işimiz olmaz! Biz birlikte, beraberlikten söz ettiğimiz zaman, Petkim işçisi ile PalSüd işçisinin kardeşliğinden bahsederiz. Azerbaycan'ın patronları Türkiye'nin patronları ile nasıl birleşiyorsa, işçi sınıfı iki ülkede de hakkını aramak için ayağa kalktığında mücadelede ortaklaşıyor. PalSüd işçilerinin kazanacağı her zafer, Petkim işçisinin de kazanması anlamına geliyor. İşte gerçek birlik, gerçek kardeşlik budur; sınıf kardeşliğidir. Ve bugün Türkiye'de Erdoğan'ın kurmakta olduğu sermayenin istibdadı altında ezilen, Azerbaycan'da ise çok baskıcı ve zor koşullarda yaşayan emekçilerin birliği gün geçtikçe gelişiyor.

Sırbistan'da grev dalgası

Balkanların emperyalizmin bakış açısından kara koyunu Sırbistan'da işçi sınıfı kıpırdanıyor. 27 Haziran'da İtalyan oto imalatçısı Fiat Chrysler'ın Belgrad yakınındaki fabrikasında 2.000'den fazla işçi greve çıktı. Grev üç haftadan uzun sürdü ve sonunda başbakanın şahsi müdahalesi dâhil devletin çabasıyla 20 Temmuz'da sona erdi.

Grevin talepleri, Sırbistan'da ve Balkanlar'da genel durumu gayet iyi özetliyor. İşçiler ücretlerinin 38 bin dinardan 45 bin dinara çıkartılmasını talep ediyor. Bunun avro karşılığı aylık ücretin € 315'den € 370'e artırılması. Bu ücretler ancak sömürgelerde kabul görecektir ücretler. Bir başka şikâyet, iş yükünün aşırı ağır olması. İşçiler işe yeni işçilerin alınmasını talep ediyor. Nihayet, servis sağlanması ana taleplerden biri, çünkü birçok işçi işe sabah 5'ten erken gelmek ve eve gece 10'dan sonra dönmek zorunda.

Fiat Chrysler fabrikası önemli bir işletme. Ağırıklı olarak otomotiv ürünleri üretiyor. Sırbistan'ın ihracatında yüzde 10'a yakın yer tutuyor. 2008'de Fiat Chrysler fabrikayı satın aldığı bula "as-

rın anlaşması" denmişti. Oysa bugün işçilere Batı Avrupa'daki oto işçilerinin ücretlerinin onda birini ödeyen bu işletmeyi Sırbistan'a cezbeden anlaşmada neler yoktu ki? Şirkete (bizde de Demirel'in Ford'a yaptığı gibi) arazi bedava verilmiş, vergi muafiyeti tanınmış, krediler için devlet garantisi verilmiş, işçi başına 10 bin avro sübvansiyon sağlanmıştı! İşte 315 avro bunun karşılığı!

Kragujevaç'taki greve eşlik eden başka grevler de oldu Sırbistan'da. Sloven sermayeli Gorenje grubunun soğutucu fabrikasında 20 avroluk zamla (80 TL!) grev sona erdirildi. Goşa bölgesindeki kamyon fabrikasının

da ise işçiler ücretlerini aylardır alamadıkları için greve gitmiş bulunuyorlar.

Sırbistan, Balkanlar'da büyük mücadele gelenekleri olan bir ülke. Emperyalizmin hazzetmediği bir halk. Bu bakımdan Fiat Chrysler fabrikası grevi sembolik. 1999'da NATO Kosova savaşında Yugoslavya'yı bombalarken, o zaman bütünüyle devletin elinde olan Zastava fabrikasının işçileri şöyle bir açıklama yapmıştı: "Devlet bize iyi koşullar sağlamıyor, ama bir emperyalist güç bize saldırıyorsa biz ona karşı direniriz." Zastava işçilerinin direnişi örnek olmuştu. İşte Fiat Chrysler, tam da o fabrikanın yeni sahibi!

Kornilov darbesi

Rus devriminde cuntalar savaşından darbeyi ezen işçi sınıfı seferberliğine

EKİM DEVRİMİNİN
100.
yıldönümü

Şubat'tan Ekim'e Rus devriminde Temmuz ayaklanması, işçi sınıfını iktidara çok yaklaştırmıştı. Hatta Petrograd'da sovyetlerin iktidarı alması işten bile değildi. Ancak Bolşevikler ulusal çapta proletaryanın hegemonyasının sağlanmadığını tespit ediyor, başkentte alınan iktidarın bir işçi devletiyle sonuçlanmak yerine Paris Komünü gibi ancak birkaç ay dayanabilecek bir Petrograd Komünü trajedisine dönüşeceğini görüyorlardı. Bu yüzden ayaklanmayı önce erken bulup engellemeye çalıştılar, bu olmadığında işçi hareketine düzenli bir hâl vermeye çalıştılar. Temmuz ayaklanmasının kontrol altına alınmasının ardından bu ayaklanmanın tüm faturasını ödemek Bolşeviklere düştü.

Bolşeviklere karşı iftira kampanyası

Temmuz ayaklanmasının ardından Bolşeviklere yönelik büyük bir iftira kampanyası başladı. Lenin ve Zinovyev şahsında Bolşeviklerin Alman ajanı olduğu iddia edildi. İddia oydu ki Temmuz ayaklanması da Almanların Bolşevikler eliyle Rusya'yı zayıflatmak için düzenledikleri bir tertipti.

Bolşevikler başından beri Çarlık Rusyası'nın emperyalist savaşta ki yağmacı emellerine karşıydı. Ancak tabii ki Alman emperyalizmi ve militarizmine de karşıydılar. Trotskiy, Alman mahkemelerince bu yüzden hapis cezasına çarptırılmıştı. Lenin ve Zinovyev de Alman emperyalistleri tarafından bir dost olarak görülüyordu. Tam tersine onlar "asıl düşman içeridedir" diyen Alman komünistleri, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un yoldaşı olan tehlikeli devrimcilerdi. Lenin ve Bolşevikler Alman yoldaşları gibi asıl düşman içeridedir diyor ve kendi yağmacı hükümetlerinin savaş politikalarına karşı çıkıyorlardı. Dahası Alman emperyalizmine destek olan sosyal-demokrat gruplara bayrak açmışlar ve bu sosyal-şoven ekibin etkisi altındaki II. Enternasyonal'de büyük bir ayrışmanın enternasyonalist tarafını oluşturmuşlardı.

Ajan suçlamasının hiçbir kanıtı yoktu. İftiracıların elinde hem Alman hem de Rus istihbaratına çalışan çift taraflı ajan Yarmolenko'nun güvenilmez ve tutarsız ifadeleri dışında kullanabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bir de Lenin'in Şubat devriminden sonra Rusya'ya Almanya üzerinden trenle geçmesi konu edilmekteydi. Almanya'dan ise Trotskiy'in Amerika'dan gelip İsveç üzerinden Rusya'ya cebinde Alman karşıtı dünya finans kapitalinin paralarıyla geldiği suçlaması yükselmekteydi. İftiralar çürüktü, içleri boştu. Ancak Bolşeviklere atılan çamurun

ciddi bir iz bıraktığı aşikârdır. Temmuz yenilgisinin ardından zaten moral olarak düşüş yaşayan devrimci saflarda ciddi bir sarsıntı yaşandı. Bunda iftiraların etkisi vardı. Askeri birlikler içinde ve en zayıf bilinçli unsurlarda Bolşeviklerden uzaklaşma gözle görünür bir hâl aldı. Parti örgütü bile iftiraların en yoğun olduğu bir ay içinde ciddi şekilde erimişti. İftira kampanyasına eşlik eden tutuklama saldırısı sonucunda Trotskiy hapse girdi, Lenin ve Zinovyev ise yeraltına çekilmek zorunda kaldı. Ne var ki saldırı, baskı ve iftiralar Bolşevizmi yıkmaya muktedir olamadı, saflarda doğal bir seçilime neden oldu ve güvenli olanla güvenilmez olanı, irade sahibi olanla korkağı birbirinden ayırma imkânı verdi.

İşçi, köylü ve askerlerin sovyetine karşı devletin konferansı

Şubat devriminin organları olan işçi, köylü ve asker temsilcileri sovyetlerinin sol kanadını oluşturan Bolşevikler ağır darbeler alırken, burjuva Geçici Hükümet'in başında olan Kerenskiy, sol kanadı kırılmış sovyetleri tamamen yok edecek saldırılarına başladı. Önce barışçıl metodlar kullandı. Devrimin merkezi ve son olarak Temmuz isyanına ev sahipliği yapan Petrograd'ın karşısında Moskova'da bir konferans çağrısı yaptı. Bu konferansa ülkede etkili etkisiz tüm siyasi gruplar çağrılırken Bolşevikler dışlandı. Konferansın amacı sovyetlerin etkisini giderek azaltmak, ülkenin kaderini burjuvazinin eline vermektir. Burjuvazi siyasi olarak çok zayıf olduğundan ve halktan korktuğundan, en gerici güçlere ve bunlar arasında Temmuz ayaklanmasının ardından Genelkurmay Başkanlığı'na getirilen General Kornilov'a sırtını dayamaktaydı. Konferans, Kornilov'un

kendini kızıl tehlikeye karşı sığınmak olarak sunduğu bir gösteriyeye dönüştü. Kerenskiy de bu gösterinin sunucusu rolündeydi. Bolşevikler konferansta yoktu. Konferansa katılan küçük burjuva sosyalistleri cılız bir muhalefet gösterirken, Bolşevikler muhalefetlerini sokaklarda ve fabrikalarda gösterdi. Moskova güya Petrograd gibi isyankâr olmadığı için seçilmişti ancak Bolşevikler fabrikalardaki güçlerine dayanarak büyük bir genel grev düzenlediler. Devlet konferansında karşı devrim güç toplarken, Moskova fabrikaları ve sokaklarında devrim işçi sınıfının greviyle yeniden belini doğrultuyordu.

İşçi devrimine karşı cuntalar savaşı: Kerenskiy ve Kornilov komploları

General Kornilov, Moskova konferansına gelirken darbe girişimini kafasına koymuştu. Konferans Kornilov'un darbesi için siyasi destek sağladığı bir platform oldu. Diğer yandan Sosyal Devrimci kökenli küçük burjuva Başbakan Kerenskiy'in devrimden duyduğu korku onu Kornilov'a giderek daha fazla yaklaştırmaktaydı. Kerenskiy, General Kornilov'la birlikte bir askeri diktatörlük kurarak işçi sınıfının alttan gelen baskısından kurtulmak istedi. Bunun için Kornilov ve Kerenskiy birlikte Rusya'nın beka sorunuyla karşı karşıya olduğunu ilan ettiler. Ordudaki karışıklıklara son verilmeli, idam cezası dâhil her türlü önlemlerle disiplin sağlanmalıydı. Halkı korkutmak için de Alman ordularının Letonya'da olduğunu ve eğer Letonya düşerse başkent Petrograd yolunun tamamen açılacağı söylediler. Letonya en devrimci tugayların yer aldığı bölgeydi. Kornilov, el altından Letonya'nın düşmesini istiyor böylece hem devrimci tugaylardan kurtulmayı hem de Petrograd'ı

savunma kisvesi altında başkente girip darbe yapmayı umuyordu. Bunun için Letonya'ya kaydırması gereken askerleri Petrograd çevresine konuşlandırdı. Kerenskiy, Kornilov'un kendisiyle birlikte Rusya'nın bekasını savunmayı değil kendisine karşı darbe yapıp askeri diktatörlük kurmayı planladığını anladığında her şey için çok geçti. Kerenskiy daha önce devrime karşı birlikte komplo kurduğu Kornilov'un kendisinden ayrı oluşturduğu cuntaya müdahale etmek istedi ve Kornilov'u görevden almaya kalktı. Bunun üzerine Kornilov birlikleriyle kuşatmış olduğu Petrograd'a yürüdü.

27 Ağustos başarısız darbe girişimi

Kornilov'un isyanı ile birlikte Sovyet içinde özel bir organ kuruldu. Bu organda Menşevik ve Sosyal Devrimcilerin yanında Bolşevikler de yer alıyor, aynı zamanda sendika temsilcileri de bulunuyordu. Karşı devrimci Moskova konferansında salonda bulunmayan ama sokakların ve fabrikaların hâkimi olan Bolşevikler sovyet içinde çoğunluğa sahip olmasa da iş darbenin bastırılması için mücadele olduğunda yine doğal olarak öne çıkmaktaydı. Bolşevikler, matbaalarını dağıtan, gazetelerini yasaklayan, önderlerine iftira atan, hapse tıkan Kerenskiy'le darbeye karşı ister istemez yan yana düşmekteydi. Bolşevikler, darbeyi ezip Kerenskiy'i de tutuklamak isteyen devrimci işçi ve askerlere şöyle diyordu: "Daha değil! Tüfeği Kerenskiy'in omzuna koyun ve Kornilov'a ateş edin!"

Kornilov darbesi ciddi bir askeri çatışma olmaksızın Bolşeviklerin öne çıktığı bir işçi seferberliği ile bastırıldı. Darbeci birlikler trenlerle Petrograd'a hareket ettiğinde bir anda kendilerini alakasız istasyonlarda buldular. Çünkü demiryolu

işçilerini sovyetler yönlendirmekteydi. Darbecilerin tüm telgrafları derhal sovyetler tarafından öğrenilmekte ve gerekli önlemler almak için işçiler ve devrimci askerler seferber edilmekteydi. Çünkü telgraf ve postane işçileri Sovyetlere bağlıydı. En önemlisi de darbeci generalden, herkesten daha fazla askerler nefret ediyordu. Genelkurmay başkanı Moskova Konferansı'nda sahneye çıktığında salonda herkes ayağa kalkmış sadece asker delegeleri yerlerinden kımlıdamamıştı. Kornilov, askerler için ölüm cezası, savaşın devamı ve bir avuç sömürücü patron ve toprak ağasının çıkarı için ölmek demektir. İşte bu koşullar altında disiplin ve diktatörlükle ülkenin bekasını kurtarmak iddiasında generalin birlikleri dağılarak eriyip giderken, işçi ve emekçiler hem kendilerinin hem de ülkenin kaderini ellerine aldılar.

Darbe ezen ve ezilen sınıfları tüm açıklığıyla karşı karşıya getirdi. Generallerin darbesi haber alınır alınmaz borsada ani bir yükseliş yaşanırken işçiler seferber olmuş askerler de darbeye karşı mevzi almışlardı. Küçük burjuvalar ise her zaman olduğu gibi tüm saflar dizilirken pasaportlarını hazırlamaktaydılar. 27 Ağustos darbe girişimi 1 Eylül günü tamamen başarısızlığa uğradı ve Kornilov tutuklandı. Darbe girişiminin bastırılmasında başrolü oynayan Bolşevikler ilk kez Petrograd sovyetinde çoğunluğu elde etti. Trotskiy 4 Eylül'de hapisten tahliye oldu. Ardından da 1905'teki görevine yeniden dönerek sovyetin başkanı seçildi. Artık Rusya'nın işçileri köylüleri ve askerleri için devrimi sürdürmekten başka yol olmadığı gayet açıktı ve Bolşevikler devrimi sürdürmeye niyetli ve bunu başarabilecek tek güç olarak Rusya'nın emekçi halkının önderliğini kazanmıştı.

Zincirsiz kurucu meclis için yol haritası

Türkiye'yi 15 Temmuz'a getiren, bir gecede yüzlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan bir mini iç savaşa yol açan, 2013'e kadar bu ülkeyi birlikte yöneten iki gücün birbirinin karşısına geçmesi. Şimdi istibdad rejimi, Türkiye'yi yıkıma ve kardeş kavgasına sürüklüyor. Kardeş kavgasına karşı emekçi halkın ezici çoğunluğunu bir araya getirecek, Türkiye'yi yıkımdan kurtarıp işçi ve emekçilerin eşitlik, adalet ve hürriyet talepleri doğrultusunda yeniden kuracak bir programa ihtiyaç var.

Muhalefetteki mevcut düzen partileri sanki hiçbir şey olmamış gibi halkın önüne önce yerel seçimleri sonrasında da aynı anda yapılacak milletvekili ve başkanlık seçimlerini koyuyor. Düzen muhalefeti 2019'a kilitlendi sanki hiçbir şey yokmuş gibi. Ancak Türkiye'de hiçbir şey olmamış gibi seçimlere gidilemez. Her şeyden önce 16 Nisan referandumu halkın vicdanında ve tarih önünde meşruiyet kazanmış değildir.

Seçimi şaibeli hâle getiren YSK'nın, kendi kararlarını çiğneyen rehlin alınmış bir Anayasa Mahkemesi'nin, cübbesinin olmayan düğmesini iliklemeye çalışan bir başkanı olan Danıştay'ın kararları kimseye inandırıcı ve güvenilir gelmiyor. Halkın büyük bir kesimi "atı alan Üsküdar'ı geçti" sözünü içine sindiremiyor ve sindirmeyecek de... OHAL altında yapılan sopalı referandumun yine OHAL altında gerçekleştirilecek olan 2019 başkanlık seçimleri ile tekrarlanmasını da kabul etmek mümkün değil.

2019 projeleri kapsamında sermayenin çatısı altında aday bulma arayışları da Amerikan muhalefeti ni ihya etme çabaları da, Amerikancı, Almancı ve her durumda NATO'cu yeni darbe tezgâhları da kırk katırın karşısında kırk satırdır. İşçi ve emekçi çoğunluğun menfaatlerine karşıdır, aynen Erdoğan ve AKP'nin istibdadı gibi azınlık sömürücü sınıfın seçenekleridir.

İşçi sınıfının, kamu çalışanlarının, gençlerin, kadınların, küçük esnafın, kent yoksullarının, çiftçinin, yoksul köylünün kısacası emekçi çoğunluğun seçeneği başkadır. Türkiye'nin emekçi halkı sermayenin ve emperyalizmin zincirlerini kırmadan, gerçek anlamda milli iradenin tecelli etmesinden bahsedilemez. Sopalı seçimlerle zincirli bir meclisi seçmek, oylama yoluyla milletin başına bir Cumhurpatronu getirmek

halkın iradesi değil bu iradenin gasp edilmesidir.

Devlet olanakları AKP'nin elindeyken, OHAL ve polis muhalefetin sesini sustururken, YSK görev başındayken hangi seçimden söz ediyorsunuz? Hakem değişmeden bu maç anlamlı olmayacak!

Seçim sonuçları istibdadın aleyhine olsa ne sonuç doğacak? 7 Haziran seçimleri yapıldı daha iki yıl oldu. AKP azınlığa düştü o seçimlerde. Çekildi mi? İstibdadı karşı sandığı çözüm gösterenler bunlardan hiç mi ders çıkartmıyor?

Halkın zincirsiz iradesi ise ancak barajsız, tüm partilerin eşit haklar ve propaganda olanaklarına sahip olduğu, denetimini halkın kendi öz örgütlenmeleriyle sağlayacağı **zincirsiz bir kurucu meclis** seçimiyle ifadesini bulabilir.

Kurucu meclisi kim kuracaktır?

İstibdad cephesi grev yasaklarıyla, vampirlik fonlarıyla, özelleştirme ve sendikasılaştırılmayla OHAL'i sermayeye pazarlıyor, zaman zaman emperyalizmle gerilim yaşasa da özünde Soros'un "Türkiye'nin en iyi ihracat malı ordusudur" sözüne uygun şekilde emperyalizmle pazarlıkta fiyat yükseltmeye çalışıyor. İstibdadın karşısında çatı aday arayanlar da attıkları her adımda sermayenin ve emperyalizmin onayını arıyor. Hepsini eninde sonunda halkın oyunu isteyecek ama hiçbirini halkın gücüne yaslanmıyor. Kurucu meclis ise sadece ve sadece işçi sınıfının öncülüğünde halkın gücüne yaslanarak kurulabilir. Kurucu meclisi savunuların başvuracağı emekçi halktan başka bir merci yoktur.

Halk ülkenin kaderini eline almak için zincirlerini kırmalıdır!

İstibdadın zincire vurduğu meclisin karşısında **zincirsiz bir kurucu meclis** için halk kendisine biçilen figüran rolünü reddetmelidir. Halkın siyasete katılımı seçim zamanı oy atıp akşam televizyondan sonuçları izlemekten ibaret değildir. İşçi fabrikasında hakını almak için sendikalaşmalıdır, grev yasaklarını grevlerle kırmalıdır. Son dönemde metal işçisi de, cam işçisi de, petro-kimya işçisi de bunun yapılabileceğini göstermiştir. Taşeron işçisi kadro vaatlerini dinlemeyi bırakmalı, zor

şartlarda mücadele eden ve örgütlenen taşeron işçilerine katılmalı, bileğinin gücüyle taleplerini dinletmeyi başarmalıdır. Kamu çalışanları amirinin memuru değil halkına kamu hizmeti veren emekçiler olarak mücadele geleneklerine sahip çıkmalıdır.

Kadınlar, gençlik ve istibdadı karşı hürriyet isteyen herkes sandıkta kaybolan iradesini meydanlarda ortaya koymalıdır.

Kürt sorunu sermayenin petrol sevdasına, emperyalizmin emellerine, şovenizmin hezeyanlarına bırakılamaz. Kürt sorunu bu sorunun bedelini pek çok yönden birlikte ödeyen Türk ve Kürt emekçilerinin sorunudur. Kürtlerin eşitlik ve özgürlüğü Türk emekçisine zarar vermez. Tam tersine Kürt sorununun eşitlik ve kardeşlik temelinde çözümü emperyalizmin ve sermayenin elindeki kozları alacaktır. Halkların kardeşliği işçilerin birliğini geliştirir, istibdadı karşı tüm işçileri ve emekçi halkı daha güçlü hâle getirir.

Darbe girişiminin arkasında kimin olduğu bellidir. Türkiye'nin geleceğini ipotek altına alan güçler ortadadır. NATO'dan çıkmadan, İncirlik'i kapatmadan Türkiye'de zincirsiz ve özgür bir halk iradesinden bahsedilemez. AB ve Gümrük Birliği boyunduruğu sürdüğü emekçinin çıkarına bir ekonomi kurulamaz. Tüm halk emperyalist zincirleri kırmak için 1 Mart Irak Savaşı tezkeresinin çöpe gönderildiği dönemki gibi seferber olmalıdır.

Zincirsiz kurucu meclis halkın tüm yakıcı sorunlarının, bizzat bu sorunu yaşayanlar olarak kendi iradesi ve talepleri doğrultusunda çözümüne giden yoldur.

Kurucu Meclis nasıl kurulur?

Kurucu meclis halkın zincirlerini kırması ve mücadele etmesiyle kurulur. Bunun için yöntemler bellidir. Halkın yapamayacağı daha da önemlisi daha önce yapmamış olduğu bir şey önermiyoruz.

Düzen partileri sadece sandık diyor. Son beş yılda (2014 30 Mart yerel seçimleri ve 10 Ağustos Cumhurbaşkanlığı seçimi, 2015 7 Haziran ve 1 Kasım seçimleri ve 2017 16 Nisan referandumu) beş kez sandığa gitti bu halk. Peki sadece sandığa mı gitti? Sokakta da hakkını aradı. 2013'te Gezi ile başlayan halk isyanında 81 ilin 80'inde milyon-

lar sokaklara döküldü, 2014'te DAİŞ (İŞİD) denen cinayet çetesine karşı "Kürtlerin Gezi'si" yaşandı. 2015'te fiili metal grevleri tüm Türkiye'de işçi sınıfının gücünü gösterdi. 2016 ve 2017'de darbe fırsatçılığı ile ilan edilen OHAL'e rağmen irili ufaklı sayısız grevler ve direnişler mevcuttur ve sürmektedir. İsteyen Adalet yürüyüşünü de 2017'nin hanesine yazsın!

Meydanlardan mahkeme salonlarına "kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" sloganları yükselmektedir. Sandıklara gömülen zincirli demokrasinin karşısında halkın eylemleri fabrikalarda, meydanlarda zincirsiz bir hürriyet haykırışıdır! Sandıkların bölüğü halkın birleştiği yerler fabrikalar, meydanlar, sokaklar olmuştur!

Yepyeni bir şey önermiyoruz, kuruzca bir taktikten bahsetmiyoruz, yüzde 51'e ulaşmaya çalışan bir hesabı denkleştirme çabasında da değiliz. Son beş yılda devletle ve genel olarak düzenle karşı karşıya gelmemiş neredeyse hiçbir toplum kesiminin kalmadığı Türkiye'de halkı birbirine karşı değil sömürücünün, zorbannın, emperyalistin her türlüüne karşı birleşmeye, kardeş kavgasının yerine sınıf kavgasını geçirmeye davet ediyoruz. Birbirinden ayrı ve yer yer birbirine karşı bir ruh hali ve siyasi etkiler altında gelişen halk hareketlerini istibdadı, sermayeye ve emperyalizme karşı birleştirmekten bahsediyoruz.

Bu mümkündür ve gerçekleştirildiğinde bu halka darbeyi de istibdadı da başka tür gerici seçenekleri de dayata-mazlar!

1908 Hürriyet devriminde 30 yıldır istibdadın kapalı tuttuğu meclis oylarla açılmadı, halkın yıllar süren mücadelesiyle açıldı. Milli Mücadele'nin kurucu meclisi barajların altında kurulmadı, mebusların mazbatasında padişah tuğrası aranmadı. Bugün de zincirlerini kıran halk da zincirsiz bir kurucu meclisi YSK mührüyle ya da Anayasa Mahkemesi kararlarıyla kurmayacaktır. Bu yol sadece sopalı seçimlere nazaran daha demokratik bir yol değildir, Türkiye'nin önündeki tek demokratik yoldur.

Yöntemimiz işçinin grevi, işgali, direnişi, emekçi halkın, gençliğin, kadınların meydanları sokakları dolduran yürüyüşüdür.

Çatımız emektir. Çimentumuz kar-

deşlidir. Hedefimiz hürriyettir!

İlk adımlar ne olmalıdır?

Çağrımız istibdadın aygıtına dönüşmüş olanlar dışındaki sendikalara, demokratik kitle örgütlerine, işçinin, emekçinin, ezilenin yanında duran partilerdir. İlk adım, sopalı seçimlere razı olmayan, grev hakkından basın özgürlüğüne mücadeleyle kazanılmış her şeyin çiğnenmesine tepki içinde olan, emperyalizmin himayesini reddeden, halktan başka hiçbir güce dayanmayan, istibdadı karşı hürriyet kavgası veren herkesin güç, söz ve eylem birliği yapmasıdır!

Ya 2019'da yeni bir sopalı seçim ya zincirsiz, barajsız kurucu meclis seçimleri; ya emperyalizmin ve sermayenin çatı aday ya emeğin çatısı altında birleşen halkın demokratik mücadelesi; ya emperyalizmin himayesi ya halkın iradesi; ya istibdad, darbe, diktatörlük ya zincirsiz kurucu meclis ve hürriyet!

Hiçbir tartışma ve şüpheye yer bırakmayacak bu gerçek karşıtlıklar üzerinden hareket eden herkes kurucu meclis talebinde birleşmelidir. Tüm güçler bu talebin için kendi anlayışınca doldurabilir, kendi programını kitlelere sunabilir. Önemli olan düzenin dayatıkları dışında bir başka alternatifin olduğunu geniş halk kitlelerine duyurmaktır. Bunun için ortak konferanslar, paneller, çalıştaylar, işyeri toplantıları yer geldiğinde kitlesel eylemler düzenlemektir.

Daha önce de söylediğimiz gibi işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar, Kürtler, Aleviler, tüm ezilen kesimler farklı biçimler altında mücadele etmektedir. Bu mücadelelerin birbirine karşı değil tam tersine birbiriyle dayanışma içinde olması, tüm bu mücadelelerin Türkiye'nin işçi sınıfının öncülüğünde yeniden kurulması mücadelesinin parçası haline gelmesi için birleştirici bir odak oluşturulmalıdır.

Sermaye ve emperyalizm dışında kimse dışlanmamalıdır. Zaten bu yüzde 99'a seslenmenin ve ona ulaşmanın da anahtarıdır! Türkiye'nin sendikal ve sol geleneğinde, işçi hareketinin, kamu emekçilerinin mücadele deneyiminde bunu başaracak birikim ve güç mevcuttur!

4 Ağustos 2017

Devrimci Marksizm Okulu'nda Ekim devrimi 100. yıl dersleri

Devrimci İşçi Partisi 2017 yılını, 100. yılı olması sebebiyle Ekim devrimi yılı ilan etmişti. Bu sebeple her yıl düzenlenen Devrimci Marksizm Okulu'nda bu yıl Ekim devriminin teorik, politik ve tarihsel mirasına odaklanan dersler düzenleniyor.

Bugün büyük bir ekonomik buhranın içinde kıvranan dünya kapitalizmi hem savaş hem de devrim dinamiklerine sahiplik yaparken, benzer koşullarda başarıya ulaşmış olan Ekim devriminden dersler çıkarmak büyük önem taşıyor. Bu sebeple şimdiye kadar ki derslerin ilki Trotskiy'in kaleme aldığı IV. Enternasyonal'in "Geçiş Programı"nı, ikincisi "Demokrasi ve Diktatörlük" başlıklı, üçüncüsü

ise Ekim devriminin tarihteki önemi konu aldı.

İlk derste Bolşeviklerin, asgari ve azami program ayırımına karşı geçiş talepleri temelinde oluşturdukları programın, işçi sınıfının güncel sorunlarından hareketle ona nasıl eylem içinde siyasal bir sınıf bilincini kazandırdığı ve bu program anlayışının devrimci mücadele açısından önemi tartışıldı. İkinci derste demokrasi ve diktatörlük kavramlarının tarihselliği ve Ekim devriminin bu kavramlarla ilişkisi tartışıldı. Elbette ki tartışmanın odağında solun burjuva demokratik önyargılara teslim olarak terk ettiği proletarya diktatörlüğü kavramı yer alıyordu.

Üçüncü ders ise Ekim devriminin ilk muzaffer işçi devrimi olarak sadece Rus topraklarında değil, aynı zamanda Müslüman topraklarda ve dün-

yanın geri kalanında nasıl devrimci etkiler yarattığı konuşuldu. Lenin ve Trotskiy'in her zaman savunduğu gibi Ekim devrimi dünya devriminin

bir giriş kapısı, onun bir kalesi ve uluslararası işçi sınıfının en büyük kazanımı olarak değerlendirildi ve tartışıldı.

Büyük ilgiyle takip edilen dersler, soru-cevap ve katkı kısımlarıyla çok daha verimli hale geldi. Devrimci Marksist teorinin önemi ve bu teoriye sahip olmanın getirdiği sorumluluk derslerle birlikte daha iyi hissedildi. Katılımcılar Devrimci Marksizm Okulu çerçevesinde *Geçiş Programı* (Trotskiy), *Devlet ve Devrim* (Lenin), *Nisan Tezleri* (Lenin) ve *Ekim Dersleri* (Trotskiy) kitaplarını okudular.

Devrimci Marksizm Okulu yine Ekim devrimini odağına alan derslerle aynı heyecanla devam edecek.